

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ

Μίαν αὐγὴν, — τὸν καιρὸν ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἦτο πέντε χρόνων, — καθισμένος εἰς τὰ πέτρινα σκαλιά, ἔμπροσ εἰς τὸ ἐργαστήρι τοῦ πατρὸς Του, εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἔκανε μικρὰ χωματένια πουλάκια ἀπὸ τὴν ἀργιλλὸν ποῦ τοῦ ἔχάρισεν ὁ ἀπέναντι ἀγγειοπλάστης. Ἦτο πολὺ χαρούμενος τὸ πρωὶ ἐκεῖνο, διότι ὅλα τὰ γύρω παιδιὰ ἔλεγαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο κακὸς, πολὺ κακὸς, καὶ ὅτι ποτὲ κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν κάρη καλλίτερον μὲ βλέμματα τρυφερὰ ἢ μὲ καλὰ λόγια· ποτὲ λοιπὸν δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ζητήσῃ τίποτε. Σήμερὰ δὲν ἔξυθει κἄν κὼς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Θυμᾶται ὅτι ἔμπροσ εἰς τὴν ἐξώθυρα τοῦ ἐργατοῦ ἐκάθισε κ' ἐκύτταξε μὲ πόθον τὸ κοκκινωπὸν χῶμα· καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἐβγήκε καὶ τοῦ ἔδωσε μίαν μεγάλη φούκταν ἀργιλλὸν, τόσην ὥστε ἠμπόρουσε νὰ κάρη μὲ αὐτὴν καὶ μίαν στάμνα κρασιοῦ ἀκόμη.

*

Ἐμπροσ εἰς τὸ γειτονικὸν σπίτι ἔπαιζεν ὁ Ἰούδας. Ἦτο ἀσχνη-
μος· εἶχεν ὀλοκόκκινα μαλλιά καὶ κατατσαγκρουμισμένο τὸ πρόσωπον
ἀπὸ τὰ καθημερινὰ του μαλώματα μὲ τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου. Τώρα

δὲν ἐμάλωνε, ἔπαιξε κι' αὐτός, ὅπως ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, μὲ ἓνα κομμάτι ἀπὸ ἀργίλλον ποῦ ὁ Ἰουδας τοῦ εἶχε δώσει διότι ὁ Ἰουδας δὲν ἐτολμοῦσε νὰ περάσῃ ἔμπρὸς ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ ἀγγειοπλάστου· συχνὰ τοῦ εἶχε ῥίξει πέτρες καὶ εἶχε σπάσει τὰ ἀγγεῖά του.

Ἐν ὄσῳ τὰ δύο παιδιὰ ἐτελείωναν νέα πουλάκια, τὰ ἔστηναν ἓνα-ἓνα ὄρθια γύρω τους. Ἦσαν πουλιά, ὅπως τὰ πουλιά ὄλου τοῦ καιροῦ. Ἐστέκοντο ἀκουμβισμένα ἐπάνω εἰς μίαν χονδρὴ σφαιρὰν ἀπὸ χῶμα εἶχαν καθένα μίαν μικρὴν οὐρὰν καὶ πτερὰ ποῦ μόλις ἐφαίνοντο· τὰ πουλιά ὅμως τῶν δύο παιδιῶν εἶχαν μεγάλην διαφορὰν· ὁ Ἰουδας ἐκύτταζε μὲ φθόνον τὰ ἄλλα, καὶ ἐβλέπε τὰ πουλιά τοῦ Ἰησοῦ ὡραῖα, καὶ λεῖα ὅπως τὰ φύλλα τῶν δρυῶν τοῦ δάσους τοῦ Θαβώρ· ἄλλα τὰ χέρια του, ἀνεπιτήδεια καὶ σκληρά, δὲν κατώρθωναν ποτὲ νὰ τὰ κάμουν ὁμοῖα.

Κάθε πουλάκι ποῦ ἐτελείωνε, ἔκανε πλέον εὐτυχισμένον τὸν Ἰησοῦ. Τὸ τελευταῖον τοῦ ἐφαίνετο ὡραιότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, καὶ ὅλα τὰ ἐκύτταζε μὲ ἀγάπην καὶ ὑπερηφάνειαν. Εἶναι οἱ σύντροφοί του, τὸ βράδυ θὰ κοιμᾶται μαζί τους, καὶ θὰ τοῦ τραγουδοῦν χίλια τραγούδια ὅταν ἡ μητέρα του τὸν ἀφήνῃ μόνον. Ποτὲ δὲν ἐνόησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ πλέον πλούσιον καὶ ποτὲ πιά — ἐσκέπτετο — δὲν θὰ μείνῃ μόνος.

Ὁ χονδρὸς νεροκουβαλητὴς ἐπέρασε ἐκείνην τὴν στιγμὴν σκυφτὸς ἀπὸ τὸ βῆρος τοῦ φορτίου του καὶ πίσω του ἤρχετο ὁ Ἰσραηλίτης ποῦ ἐπουλοῦσε λάχανα, κουνητὸς ἐπάνω εἰς τὸ ζῶον, ἀνάμεσα εἰς τὰ δύο ἀδειανὰ πανέρια.

Ὁ νεροκουβαλητὴς ἀπλωσε τὴν παλάμην του κ' ἐχάιδεψε τὰ ὀλόξανθα μαλλιά τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν ἐρώτησε τί γίνονται τὰ πουλιά του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν ὅτι ὅλα ἔχουν ὀνόματα καὶ ὅλα ξεύρουν νὰ τραγουδοῦν καὶ ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τόπους μακρυνούς καὶ λένε μυστικὰ παραμύθια ποῦ κανεὶς ἄλλος δὲν τὰ ἐννοεῖ. Καὶ τὰ ἔλεγε τόσον ἔμμορφα ὁ Ἰησοῦς, ὥστε καὶ ὁ νεροκουβαλητὴς καὶ ὁ Ἰσραηλίτης ποῦ ἐπωλοῦσε τὰ λάχανα ἐλησμόνησαν μαζί του γιὰ λίγην ὥραν τὴν ἐργασίαν τους. Καὶ καθὼς ἐφευγαν τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς:

— Κυττάξτε πόσον εἶναι ὡραῖα καὶ τοῦ Ἰουδα τὰ πουλιά!

Κ' ἐσταμάτησαν. Ὁ ἓνας ἐρώτησε μὲ καλωσύνην τὸν Ἰουδαν ἂν εἶχαν ὀνόματα καὶ τὰ δικὰ του πουλιά καὶ ἂν ἤξευραν τραγούδια. Ὁ Ἰουδας ὅμως δὲν ἐγνώριζε τίποτε. Μὲ θυμωμένη σιωπὴ ἐστάθη καὶ οὔτε ἐσήκωσε κἄν τὰ μάτια. Ὁ ἔμπορος μὲ ἀγανάκτησιν ἐκλάττησε τὰ χωματένια τοῦ πουλιὰ καὶ ἐτρόβηξε τὸν δρόμον του.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπέρασε. Ὁ ἥλιος τώρα εἶχε τόσον κατεβῆ, ὥστε τὸ φῶς του ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴν μακρυνὴν ἀψίδα τῆς πόλεως, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου, μὲ τὸν μεγάλον τῆς Ῥωμαϊκῶν ἀετόν. Τὸ τριανταφυλλένιον τοῦ φῶς, — ὡσὰν ἀνακατευμένον μὲ αἷμα, — ἤρχετο ἕως τὸν μικρὸν δρόμον καὶ ἐχάριζε τὸ χρῶμά του εἰς ὅ,τι ἤγγιζε. Ἔτσι ἐκοκκίνισαν σιγὰ-σιγὰ τοῦ ἀγγειοπλάστου τὰ ἀγγεῖα καὶ ἡ σανίδα ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐτριζεν εὐθυμὴ ἡ πλάνη τοῦ ξυλουργοῦ, κ' ἐκοκκίνισεν ὁ λευκότετος πέπλος ποῦ ἐσκέπαζε τῆς Μαρίας τὸ πρόσωπον. Ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου ὁ ἥλιος ἐβασίλευε πλέον ὡραῖος, ἦσαν οἱ μικροὶ λάκκοι ποῦ ἐσχημάτιζαν τὰ νερὰ ἀνάμεσα εἰς τῆς πέτρες τοῦ λιθοστρώτου. Ἐξαφνικὰ ὁ Ἰησοῦς ἐπλησίασε τὸ χέρι τοῦ πρὸς τὸν μικρὸν λάκκον ποῦ ἦτον κοντὰ· διότι τοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ βράψῃ μὲ τὴν ῥόδινην αὐτὴν ἀνταύγειαν, ποῦ εἶδιδε τόσον ὡραῖους τόννους εἰς τὰ νερὰ καὶ τοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν, τὰ ὀλόφαια πουλιά του.

Ὁ ἥλιος ἄφησε μὲ χαρὰν τὰς ἀκτῖνάς του εἰς τὰ μικρὰ χέρια, ὡσὰν νὰ ἦσαν ζωγράφου χρῶματα· καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἀπλωσε ἐπάνω εἰς τὰ πουλιά, ἀπὸ τὰ πόδια ἕως τὸ κεφάλι τῶν ἔγιναν ὡσὰν ἀπὸ διαμάντια.

Ὁ Ἰουδας, ὁ ὁποῖος κάποτε-κάποτε ἐπέβλεπε καὶ ἐμετροῦσε τὰ πουλιά τοῦ Ἰησοῦ, ἐφώνησε καὶ ἐχάρη ὅταν εἶδε πῶς ἐχρωματίζοντο τώρα μὲ τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας καὶ ἀπλωσε καὶ αὐτὸς τὰ χέρια του εἰς τοὺς μικροὺς λάκκους μέσα εἰς τὰ νερὰ ποῦ ἔλαμπαν· ἀλλ' ὁ ἥλιος ἐφευγεν ἀπὸ τὰ δάκτυλά του, καὶ ὅσον ἂν ἔκαμνε γρήγορα, ἡ παλάμη του δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ θεῖον χρῶμα.

— Στάσου, στάσου, τοῦ ἐφώνησε ὁ Ἰησοῦς. Ἐρχομ' ἐγὼ νὰ σοῦ τὰ βράψα.

— Ὁχι, δὲν θέλω νὰ τ' ἀγγίξῃς, εἶπεν ὁ Ἰουδας. Εἶναι καλὰ καθὼς εἶναι.

Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη του κ' ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ μικρὸν τοῦ πόδι καὶ ἓνα-ἓνα ἐπάτησε τὰ πουλιά καὶ τὰ ἔκαμε μᾶζαν ἀπὸ λάσπη.

Ὅταν κατέστρεψεν ἔτσι ὅλα τὰ ἰδικὰ του, ἐπλησίασε τὰ πουλιά τοῦ Ἰησοῦ, ὅπου ἔλαμπον ἀπὸ τὴν παιδικὴν θωπεῖαν ὡσὰν λίθοι πολύτιμοι καὶ ἐπάτησε τὸ ἓνα καὶ ὅταν τὸ κατέστρεψεν ἠσθάνθη τόσην χαρὰν, ὥστε ἐγέλασε δυνατὰ καὶ ἐσήκωσε τὸ πόδι διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ:

— Ἰουδα, τοῦ ἐφώνησεν ὁ Ἰησοῦς, τί κάνεις; Δὲν βλέπεις πῶς εἶναι ζωντανά, ὅτι τραγουδοῦν;

Ο Ιούδας όμως έγέλασε πιδ δυνατά και επάτησε τὸ δεύτερον πουλί.

Ἦτον δυνατότερος ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἐκνιτοῦσε γύρω, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸν σταματήσῃ, καὶ ἐζητοῦσε μὲ τὰ μάτια τὴν μητέρα Του δὲν ἦτο μακρὰ. Ἀλλ' ἔως ποῦ νὰ τὴν εὔρῃ, θὰ κατέστρέφοντο ὅλα. Ἀρχισε τὰ κλάματα. Ὁ Ιούδας εἶχε πατήσῃ τέσσαρα. Ἐμενὰν τρία μόνον. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐθύμωσε σχεδὸν μὲ τὰ μικρά του πουλιά ποῦ ἀφίνοντό ἔτσι νὰ τὰ πατοῦν ἐκτόπησε τὰ δύο Του χερσάκια, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ τὰ ἐξυπνήσῃ, κ' ἐφώνησε:

— Πετάξτε!... Πετάξτε λοιπόν!...

Καὶ τὰ τρία πουλιά ἤρχισαν νὰ κινοῦν τὰ πτερά τους, καὶ μ' ἓνα ἀνήσυχον καὶ φοβισμένον πέταγμα ἐφθάσαν ἔως τὴν ἀκρὴν τῆς στέγης.

Τότε ὁ Ιούδας ἐθρήνησε. ἤρχισε νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του, ὅπως εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ ἔκαμναν αἱ γυναῖκες ὅταν εἶχον κένθος βαρὺ καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ ἐκυλίσθη εἰς τὸ χῶμα, καὶ ἐφίλει τὰ μικρά Του πόδια, τὸν παρεκάλει νὰ τὸν πατήσῃ, ὅπως αὐτὸς ἐπάτησε τὰ πουλιά· διότι ὁ Ιούδας ἀγαποῦσε καὶ ἐθαύμαζε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐλάτρευε καὶ τὸν ἐμίσει.

*

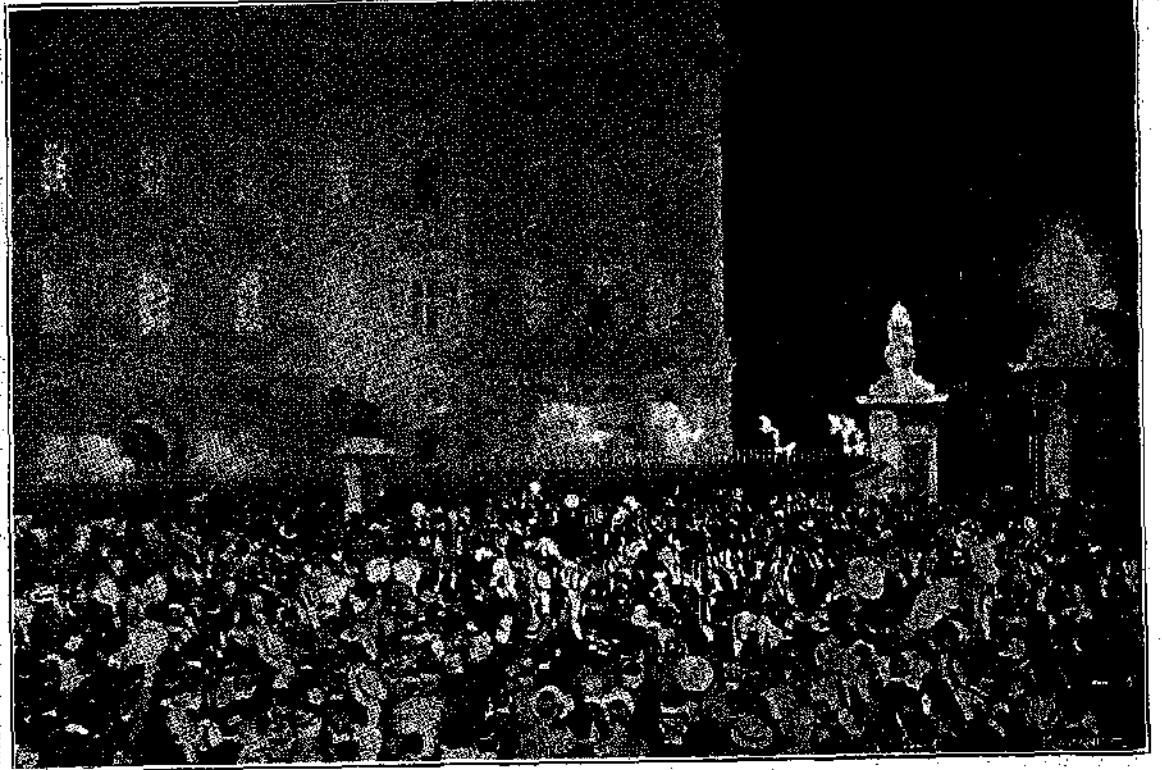
Ἡ Μαρία, ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθήσει τὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν, ἐφθασε κοντὰ τους. Ἐπῆρε εἰς τὴν ἀγκάλην Της τὸν μικρὸν Ἰούδαν καὶ τὸν ἐχάιδεψε:

— Μικρὸ μου παιδί, τοῦ εἶπε, δὲν ἐγνοεῖς ὅτι ἐξήγησες ὅτι καμμία ὑπαρξίς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν ἔχει νὰ κάμῃ; Μὴ τὸ ζητήσῃς πλέον, ἀν δὲν θέλῃς νὰ γίνῃς δυστυχής. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀγωνισθῇς ἐναντίον Ἐκείνου ποῦ ζωγραφίζει μὲ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, καὶ δίδει τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς εἰς τὸ ἀψυχον χῶμα;

25 Δεκεμβρίου.

ΣΕΛΑΜΑ ΛΕΓΓΕΡΑΟΦ

Μετάφρασις Γ. Β.

* Ο ΠΟΛΕΜΟΣ *

Ὁ ἀγγλικὸς λαὸς ἐθρίσκει στιγμὰς παροφθόνου ἐνθουσιασμοῦ ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βουκιγγαμ.

ΘΡΥΣΑΛΑ

* Ὁ κισσὸς σφίγγει—ὅσν νὰ θέλῃ νὰ τὰ βαστάξῃ—τὰ χαλάσματα τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, ποῦ μέσα φωλιάζει ἡ κουκουβάγια, ἐνῶ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου μνημείου τὰ καρηγορεῖ ἢ ἐλῆθ' αὐτὰ καὶ τὰ ὑμνεῖ τὸ πετρογελίδονο. Καὶ εἶπεν ὁ κισσὸς εἰς τὴν κουκουβάγια: «Δὲν εἶσαι πιστή! Σ' αὐτὰ εἶναι ἡ θέσις σου». Καὶ ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθη: «Ἐδῶ τραπῶνω τὴν ἡμέραν, μὰ ἐκεῖ στενάξω τὴ νύκταν».

* Αἱ Ἀθῆναι, ἡ πατρίς τοῦ δράματος, ἠμποροῦν νὰ καυχήθωσιν, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἐδημιούργησαν νέον εἶδος σκηνηκῶν ἔργων, τὰ δράματα ὑπὸ θεοῦ: «Ὡραῖον ἔργον! ἀν ἡ πρώτη κρᾶσις δὲν ἦτο χαλαρὰ, ἡ δευτέρα πολὺ μακρὰ καὶ ἡ τρίτη πολὺ σύντομος. Ἡ τρίτη μάλιστα ἠμποροῦσε καὶ νὰ λείψῃ. Ὡραῖον ἔργον!»

* Ἄλλο εἶναι ἡ τέχνη καὶ ἄλλο ἡ ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσις, ἡ ὁποία παρεμβάλλεται μεταξὺ τοῦ ἔργου καὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας του. Διὰ τοῦτο παιδομεθα μᾶλλον εἰς τὸν λογοτέχνην, κριτὴν τῆς ἐντύπωσης, παρὰ εἰς τὸν εἰδικόν, κριτὴν τῆς τέχνης.

* Ὑπάρχουν μερικαὶ ὑπεροχαί, ποῦ ὄχι μόνον εἶναι ἐνίοτε περιτταί, ἀλλ' ἐνοχλοῦν κ' ὅλας. Παρατηροῦσατε τοῦτο, ὅταν εἰς ἓνα ἤθεμον γενικὸν καὶ ἀνευ ἀξιώσεων τραγῶδι, προσέλθῃ καὶ μία φωνὴ, ἐπιδεικνύουσα τὴν μουσικὴν τῆς καλλιέργειαν.

* Τί συγκινητικὸν εἶναι τὸ θέαμα πῶρα εἰς τὰς ἐκκλησίας, ὅταν μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους προσκυνοῦν καὶ ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ ζῆα, ἀπὸ τοῦ ἔθνους τῶν γυναικείων καπέλλων!...

* Σεφορτώσου ὅπως μπορεῖς τὰς διαφόρους ιδέας ἀπὸ πάνω σου. Θὰ τὰς θαυμάσῃς καλύτερα σὲ ξένην γῆν.

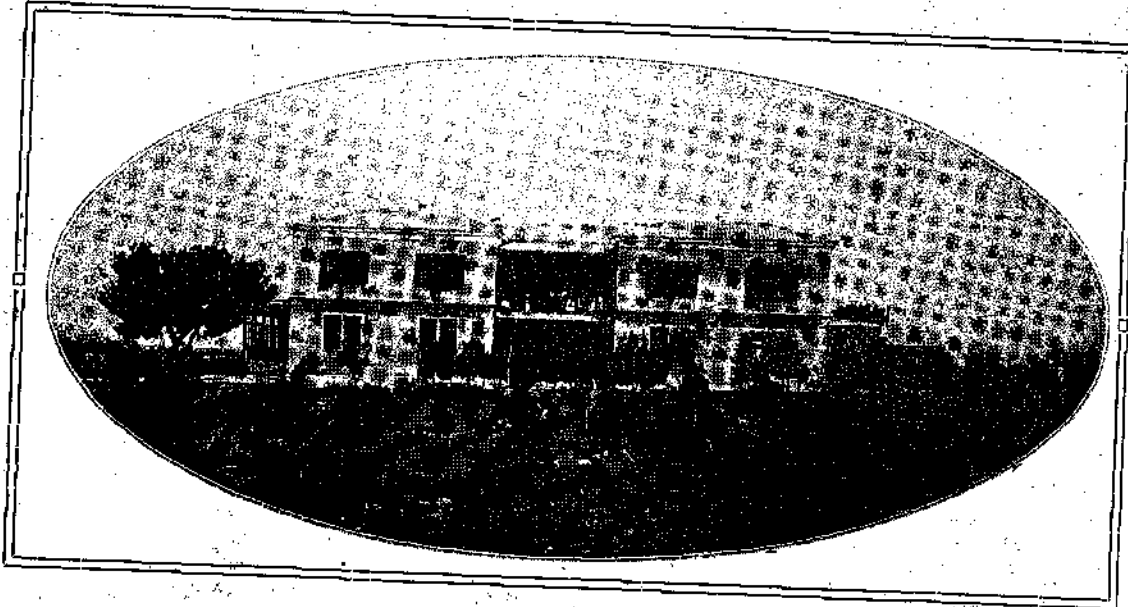
* Ἡ μόνη ἀμοιβὴ ποῦ ζητῶ ἀπὸ ἐκείνων εἰς τὸν ὅποιον τυχὸν ἔκαμα κανένα καλὸν εἶναι, τὸ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἀπαλλάξω πάσης πρὸς εὐγνωμοσύνην ὑποχρέωσης.

* Πολλοὶ ἔμνησαν τὰς Ἀθῆνας ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐραστὰς τοῦ Ἰσοτεφάνου Ἀστεως δὲν ἐνθυμήθη καὶ ὅσν, ποῦ προμηθεύετε τὸ χεῶμά σας, ὃ μικρὰ, φρονιτωτά, θυμαράκια.

* Εἰς ὅλον τὸν κόσμον οἱ κἀμνοντες διαλέξεις διαροῦνται εἰς ἐκείνους ποῦ ἤξεύρουσιν καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ δὲν ἤξεύρουσιν τί λέγουσιν. Ἡμεῖς τοὺς διαφοροῦμεν εἰς τοὺς ὁμιλοῦντας ἀπὸ χειρογράφου καὶ εἰς τοὺς ὁμιλοῦντας ἀνευ χειρογράφου.

* Ἐβρασνίετο ἓνα μῆνα διὰ νὰ κάμῃ ἓνα κοῖμμα εἰς τὸ λακουβάκι τοῦ σαγονιοῦ τῆς—φωλεᾷ τοῦ Ἐρωτος—καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ τὸ τελειώσῃ καὶ νὰ τῆς τὸ δώσῃ... μέσα εἰς τὸ λακουβάκι αὐτό, εἶχε φαρτῶσαι ἓνα σπυρί.

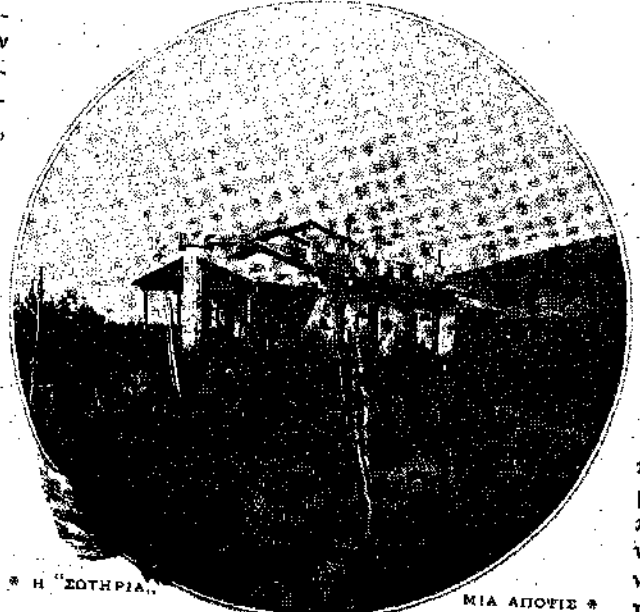
Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΑΜΠΕΤΕΙΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΤΗΣ "ΣΩΤΗΡΙΑΣ", * * * * *

ΜΑΚΡΑΝ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ
ΥΨΩΝΕΤΑΙ Η "ΣΩΤΗΡΙΑ", * *
* * * * * ΤΩΝ ΦΘΙΣΙΚΩΝ

Ιδου αληθινά ένα «Μέγα έργον». Αχρηστον
ως σήμερον, δλον χειροκροτείται ως θρί-
αμβος των ανθρω-
πων ένας πολύνεκρος
αγών, όπου ο πολιτι-
σμός μετρά με χαράν
τα πτώματα του πε-
δίου της μάχης· χρή-
σιμον όμως πάντοτε,
δπως είναι χρησιμον
και άφρατον και μέγα
κάθε έργον που πα-
ρουσιάζει τον άν-
θρωπον νικήτην του
θανάτου. Καί είναι
νίκη του θανάτου
αληθινή, ή δασίς
αυτή της ζωής που
ύψωσε το χέρι μιας
μεγάλης φιλανθρω-
που ανάμεσα εις τα
ξείνια, άτινα σκορπά
καθ' ήμέραν εις πό-
λεις και χωριά, εις
μέγαρα και καλύβας

* Η "ΣΩΤΗΡΙΑ",

ΜΙΑ ΑΠΟΦΙΣ *

ή φθίσις. Οικίσκος χθές, με τους δλίγους πρώ-
τους άσθενείς που εξήτησαν θεραπειάν υπό
την στέγην του, έγινε
πόλις σήμερον μεγά-
λη με εκατοντάδας
άρρώστων, με όλο-
πράσινον πευκάνα,
με οικίας, περιπτερα,
περιουσίαν και δογά-
νωσιν που θα εξή-
λευς το τελειότερον
θεραπευτήριον της
Ευρώπης.

*

Πλέον εύγλωττοι
δμως και περισσό-
τερον αληθινοι από
του επισκέπτον την
κρίσιν είναι οι αριθ-
μοί τους οποίους
παρατάσσουν φωτει-
νούς και υπερηφά-
νους οι άπολογισμοί
της «Σωτηρίας». Είς

τά 1905, όταν ιδρύετο ή «Σωτηρία», κατώρ-
θωνς να έχη 50.000 δραχμών περιουσίαν. Ένα
οίκημα μόνον, έστέγαζε τους πρώτους άπο-
κλήρους της Μοίρας. Ήγοράσθησαν τα πρώτα
φάρμακα, ήλθεν ο πρώτος άπολυμαντικός κλί-
βανος, και το χέρι της ιδρυτριάς της έχάριζε εις
το ξηρόν κομμάτι της άττικής γής το πρώτον
πεύκον. Είχε την εύτυχίαν των πρώτων ίάσεων
τότε· διότι από των πρώτων του ημερών κα-
τώρθωσε να παραλάβη έτοιμοθανάτους ανθρω-
πους και να τους άποδώση φαιδρούς και εύτυ-
χείς εις την ζωήν. Από τότε επέρασαν δέκα όλό-
κληρα χρόνια. Δέκα χρόνια καθημερινής άόικνου
εργασίας, κατά τα όποια οι μεγάλοι του φθι-
σιατρικού άλτρονίσται—αι Αθηναίαι κυρίαί—
εφθάναν δεύτεροι εις το σκοτεινόν και ύγρόν
δωμάτιον όπου επρόλαβε και ήλθε πρώτη ή
φθίσις, και παρελάμβαναν όχρα και εξηντη-
μένα και άσαρκα σώματα, και τα έφεραν εκεί,
εις την θερμήν άγκάλην της «Σωτηρίας», κοντά
εις τον μικρόν της πευκάνα, κάτω από τας
ζωογόνους ακτίνας του άττικού ήλίου, και εξα-
μάτιζαν την πόλιν των φθισικών, ή όποία έως
τότε είχε με πλούτον τους κατοίκους της σκορ-
πίσει εις όλην την Ελλάδα.
Ο άπολογισμός του έτους 1913 παρουσιάζει

350 τους διαβατικούς κατοίκους του Φθισια-
τρείου. Δέν είναι αυτοί άτυχώς οι Έλληνες φθι-
σικοί! Θα ήτο εύτυχία μάλιστα άν ήσαν το δέ-
κατον ή και περισσότερον ακόμη του αριθμού
των φθισικών που ζούν εις την Ελλάδα. Είναι
δμως δι,τι ήμπορει και πλέον ακόμη από δι,τι
ήμπορει να στεγάση ή «Σωτηρία». Έκατόν
και πλέον από αυτούς εξήλθον, άλλοι ύγιεις, άλ-
λοι με προφανή βελτίωσιν. Η περιουσία της
φθάνει τας 400.000 δραχμάς, έχει πέντε κτίρια
και τώρα ύψώνει το έκατον. Το πρώτον εκείνο
πεύκον έχει άπλώσει εκατοντάδας εγγόνων γύρω
του, και πράσινος, όλοπράσινος πευκών κρύπτει
από τους εύτυχείς την φιλόανθρωπον «Σωτηρίαν».

*

— Χωρίς να θέλω να διαφημισώ το έργον
σας, που αξίζει τόσοση διαφήμισιν, θα μου επι-
τρέψετε, Κυρία, έλεγα εις την κ. Σλήμαν, ή όποία
είχε την καλωσύνην να με οδηγήση ένα καλο-
καιρινόν πρωί του Δεκεμβρίου εις την «Σωτη-
ρίαν» της, θα μου επιτρέψετε να γράψω όλον
μου τον θαυμασμόν δια το έργον σας.

— Να γράψετε δια την «Σωτηρίαν» να μου
δώσετε τον λόγον σας όμως δι,τι δέν θα γράψετε
τίποτε δι' έμένα.

— Έχετε τον λόγον μου.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

* Η "ΣΩΤΗΡΙΑ",

Οι άσθενείς εδρίσκουν εις τον ζωογόνον της έσοχης άέρα και τον θερμόν ήλιον την θεραπειάν που τους άνεύεται ή πόλις. Πλησίον των είναι, και είναι πάντοτε σχεδόν, ή κυρία Σ. Σλήμαν και ο Ιατρός κ. Σακκόραφος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΩΣ ΜΙΑ ΑΝΗΕΥΚΟΣ ΣΤΙΓΜΗ ΣΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ ΠΡΕΜΙΑΝ 26 ΕΤΩΝ * * * * *

Ἐνὸς βράχει ἔξω καὶ ὁ ἀνεμος συνεπαίρνει τὰ τελευταία κτηρινισμένα φύλλα τῶν ἀκακίων, ἡ κυρία Ἀγαθαγγέλου Σαυρίδου, τοῦ ἐμπορικοῦ συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐτοιμάζει τὸ σαμοβάρι της. Ἐίναι ἓνα παλαιὸ καλὸ σαμοβάρι, τὸ ὁποῖον ἐστειλεν ὁ μακαρίτης ἀδελφός της κυρίας ὅταν ἐφυγεν εἰς τὴν Ρωσίαν ἀφοῦ ἐκοιμήθη μεταξὺ μᾶς ὁμοπέλλας καὶ ἐνός παλτοῦ δλόκληρον τὸ καλοκαίρι, τριτοῦ τῶρα εὐχαριστημένον ἀπὸ τοὺς φθωνός τὸν βγαίνει ἀπὸς θερμός καὶ γεμίζει τὸ ὄρατον σαλόνι. Γύρω-γύρω, ἐπιπλα μικρά, κομψά, κάπου ἐνός καθρέπτης, ποῦ ἀντανάκλα τὸ θερμότερον σῶμα τῆς χαριτωμένης οἰκοδεσποίνης, κάπου ἓνα ἀνθοδοχείον, εἰς τὸ ὁποῖον λιπόθυμον τὰ πρώτα ρόδα τοῦ χειμῶνος. Μία μεγάλη ἐλασόγραφία παρουσιάζει ἓνα πόμπον ἀγωνιστήν, ὃ ὁποῖος φαίνεται ὅτι θέλει ἐν ἀργονικῇ τῷ χερί, ποῦ πρὸς τὴν ἐγγονήν του.

Ὅσοι γὰρ τὰ τὴν ἐγγονήν. Καθὼς λέγει ὁ Σολομός, ἀλλὰ τὸν ἐμποδίζει τὸ πλάσιον.

Ἡ κυρία Σαυρίδου εἶναι νευρική ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ρίπτει ἓνα ἀνήσυχον βλέμμα εἰς τὸ ὄρολόγιον τῆς θερμοστάρας, διορθῶνει τὰ μαλλιά της ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ ξαναγεμίζει εἰς τὸ τραπέζι, ὅκον τακτοποιεῖ τὰ φλυτζάνια, τὰ κουταλάκια καὶ τῆς μικρῆς φέτες τοῦ λεμονιοῦ εἰς ἓνα μικρὸν πιατάκι.

Ὅλοι νομίζετε ὅτι ἡ κυρία Σαυρίδου ἔχει ἐραστήν καὶ ὅτι τὸν περιμένει. Ἐν τούτοις δὲν ἔχει. Ὑπανδρευθεῖσα πρὸ εἰκοσι ἔξ ἐτῶν, διὰν ἦτο μόλις δέκα ἔξ, μετὰ τὸν κύριον Σαυρίδην, ἄνθρωπον πολλοῦ μέλλοντος, ἐμεινε πιστή καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος μέχρι πρὸ δύο λεπτῶν. Ἡ ἱστορία τῆς χιμαρικῆς αὐτῆς ἀπιστίας, ἥτις διδίδει περισσότεραν ταραχὴν εἰς τὴν εὐαίσθητον ψυχὴν της παρ' ὅσην θὰ ἐδίδαν ἕτη ὀργίων εἰς μίαν ἄλλην, ἔχει ὡς ἔζης περιτοῦ.

Προτιμᾶτε νὰ ὀνομάζω Ρόζαν τὴν ἡρωίδα μας ἀντὶ νὰ τῆς δίδω τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της; Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸν ἐνθυμῆται ὀλιγώτερον, καὶ σὰς βεβαίω ὅτι ἀνερχόμεθα στιγμῶς, κατὰ τὰς ὁποίας εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τὸν ἡραμονοῦμεν. Ἡ Ρόζα λοιπὸν εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν της μίαν λεγεῶνα ὑποτῶν μετὰ εἰς τὸν πῖλον καὶ τρίχατα εἰς τὰς περισκελίδας ὅταν οἱ γονεῖς της τὴν ἐβίασαν νὰ ὑπανδρευθῆ. Ἐνα βράδυν, ἐνὸς ὁ πατέρας της ἐβγαλε τὴν πασιέντζαν τοῦ Ναπολεόντος καὶ ἡ μητέρα της, τυλιγμένη μέσα εἰς ἓνα κοκκινωπὸν σῆλι, ἀνεθεμάτισε τοὺς αἰωνίους της ρευματισμούς, τῆς ἐγένε λόγος διὰ τὸ συνοικέσιον αὐτῶ:

— Εἶναι εὐκαίρια πρώτης τάξεως. Νέος ποῦ τὸν ἐξήτησαν κἂν καὶ κἂν.
— Ἐπειτα τί θὰ γίνῃς; Καλόγερος;
— Ἐγὼ σοῦ λέω νὰ κἂνῃς τὸν σταυρό σου καὶ νὰ πῆς δόξα σοι ὁ Θεός!

ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀκαταμαχῆτων αὐτῶν ἐπιχειρημάτων ἡ καρδία τῆς ἀνυχοῦς Ρόζας ἤλωθη. Εἰς διαστήματα μᾶς νυκτός ὅλοι οἱ ἱπποὶ ἐλπιολάτρησαν ἀπὸ τὰς ἐπάλξεις της καὶ ἐπέταξαν μαζὶ ὅλα τὰ χρυσὰ ὄνειρα τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, τὰ ὄνειρα ποῦ κἂνθε κορίτσι κατεβάζει ἀπὸ τὴν ἀργυρᾶν ἀνασῶγειαν τῆς καλοκαιρινῆς σελήνης ὅταν τὸ βράδυ ἀφηνιτᾶ εἰς τὸ παράθυρον τοῦ τρίτου πατώματος.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέερασαν εἰκοσι ἔξ δλόκληρα χρόνια, ἐντιμα καὶ σοβαρά. Ὁ κύριος Σαυρίδης ἐλάτρευε παραδόξως τὴν κυρίαν του, καὶ ἐμίσει τὴν δημοτικὴν, τὸν χορδὸν καὶ τὸ ξενύκτι. Τὸ βράδυν, ὅταν μετὰ τὸ φαγι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μικρὰ φιλικὴ δεξιῶσις, ἐβαλε τὴν ῥεδιγκόταν του καὶ ἔλεγε τὰ ψυχρότερα λογοπαίγνια ποῦ ἐλέχθησαν ποτὲ ἀπὸ ἀνδρακτον. Ὁ ἄλλος κόσμος ἦτον ἴσως τῷ μηδενί. Γέροντες ὑπάλληλοι μετὰ καταληκτικῶς ἐντίμους κυρίας, ὁμιλῶσι περὶ πολιτικῆς, περὶ ἐπισημητικῶν ἀνακαλύψεων καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀντικυβερνήτης ἐπὶ τῶν ρευματισμῶν. Ἔτσι ἡ ὑπαρξὶς τῆς κυρίας Σαυρίδου ἐρουσιδῶθη. Ἄν εἰς τὸ πρόσωπον διεφύλαξεν ὁ καιρὸς ὅλην τὴν δαξσον τῶν πρώτων νεανικῶν ἐτῶν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ἀκόμη παιδικὴν λάμψην, κἂν τι ἀγνωστον μέσου της εἶχε κερτωθῆ, εἶχε γηράσει, εἶχε ὀφθαλμοὶ.

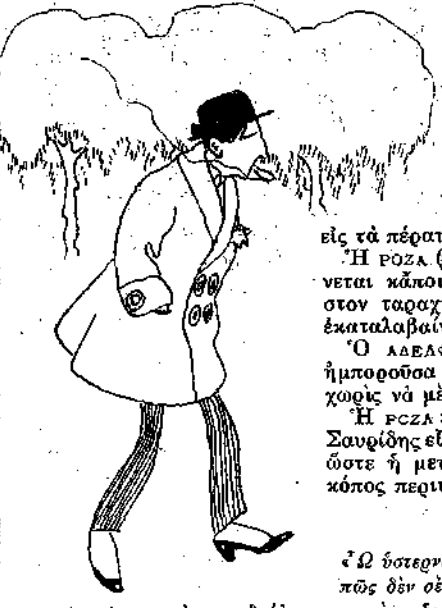
Αὐτὰ συνέβαιναν ἕως προχθῆς εἰς τὸς 5 παρὰ τέταρτον. Εἰς τὰς πέντε παρὰ εἰκοσιπέντε λεπτὰ προχθῆς ὁ ἀπρόσμετος κ. Σαυρίδης ἠγαγκάσθη νὰ κάμῃ ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Ὑπουργόν του ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἔορτῇ μαζὶ μετὰ τὴν κυρίαν του.

Μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὸ μικρὸν σαλόνι τῆς κυρίας Ὑπουργοῦ, ἡ Ρόζα ἐγνωρίζετο μετὰ τὸν ἀδελφὸν της οἰκοδεσποίνης, θαύμα ἰδέσθαι κομψότητος, χαριτωμένης σφάδαιας, ὑπονοουμένων ἐκφράσεων καὶ σκανδαλοποιῶν ὀφθαλμῶν.

Εἰς τὴν μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσας. Ὁ κ. ΣΑΥΡΙΔΗΣ: Αὐτὸ εἶναι πανθαυματολογημένον, κ. Ὑπουργέ, τὸ ὑπουργεῖόν μὸς εἶδος τὸν ἀνθρωπὸν του. Γλυκὺς καὶ αὐστηρὸς, ἐμπειρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς...

Ὁ ὙΠΟΥΡΓΟΣ: Δι' ἓνα Ὑπουργὸν τὸ πᾶν εἶναι ἡ ὑπηρεσία. Ὁ ὑπάλληλος εἶναι ὁ γενναῖος καὶ μετρίωφρον τροχὸς τῆς μεγάλης μηχανῆς, ἡ ὁποία κινεῖται καὶ δημιουργεῖ. Ἄν αὐτὸς λειψῇ, ἡ μηχανὴ σταματᾷ, ἔφ' ὅσον ὁμοῦ ἐργάζεται κανεὶς δὲν τὸν βλέπει... Εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν:

Ὁ ΔΕΔΕΦΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ὙΠΟΥΡΓΟΥ: Λυποῦμαι διότι ἡ Ἑλλάς δὲν ἐδέκακτασιόσθη καὶ διότι εἶμαι ὁ γυναικάδελφος τοῦ Ὑπουργοῦ ἀντὶ νὰ εἶνε ἐκεῖνος γυναικάδελφος μου...

Ἡ ΡΟΖΑ (ὁ φιλῶς): Γιατί; Ὁ ΔΕΔΕΦΟΣ κ.τ.λ. Διὰ νὰ μεταθέσῃ τὸν σύζυγόν σας εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου... Ἡ ΡΟΖΑ (ὁ ὁποῖα αἰσθάνεται κάποιον ἀπροσδιόριστον ταραχὴν): Καὶ τί θὰ ἐκαταλαβαίνατε! Ὁ ΔΕΔΕΦΟΣ κ.τ.λ. Θὰ ἠμποροῦσα νὰ σὰς βλέπω χωρὶς νὰ με βλέπῃ. Ἡ ΡΟΖΑ: Εὐτυχῶς ὁ κ. Σαυρίδης εἶναι τόσοσν μῶσφ, ὥστε ἡ μεταθέσις θὰ ἦτο κόπος περιττός...

Ὁ ΔΕΔΕΦΟΣ μου λογιμῆ, πὼς δὲν σὲ εἶχα πρώτα. νὰ κάμω σὴν καρδούλα μου μὰ σιδερένια... πόρτα.

Λέγει τὸ λαϊκὸν δίστιχον, καὶ ἡ ὄραια κυρία Ρόζα πρὶν ἀποκοιμηθῆ τὸ βράδυν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ συζύγου καὶ κυρίου της ἀφῆσε νὰ τὸ ψιθυρίσουν συχνὰ τὰ ἡμίκλειστά της χεῖλη. Διότι πραγματικῶς ὁ ἀδελφός της κυρίας Ὑπουργοῦ, κύριος Χαρολάους Προκοπίδης, τῆς ἔκαμε καταληκτικὴν ἐντύπωση.

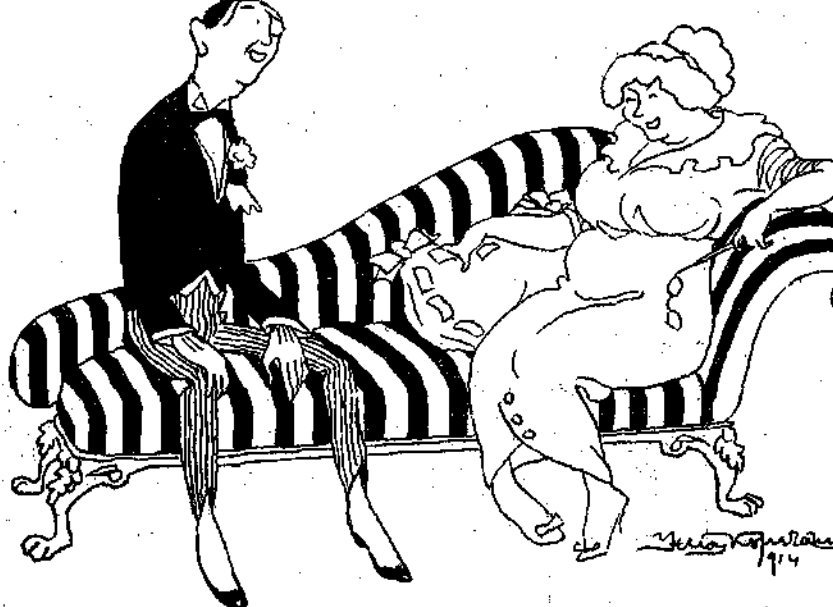
Μοῦ εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ περᾶσω μαζὶ σας ὅλους τοὺς μαϊάνδρους τῶν ἀποκρύφων διαλογισμῶν τῆς χαριτωμένης κ. Ρόζας καὶ τὰ μυστικὰ τῶν μεθόδων τοῦ κ. Προκοπίδου, διὰ νὰ σὰς φέρω ἀησύχους καὶ συγκεληνημένους μέχρι τῶν στιγμῶν αὐτῶν, ὅπου ἡ οἰκοδέσποινα ἐτοιμάζει τὸ τσάι της καὶ περιμένει, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου της, τὸν χιμαρικὸν της ἐραστήν, διὰ πρώτην φοράν. Προτιμᾷ ὁμοῦ νὰ σὰς ἀησυχῆσω μόνον ὅταν, κομψὸς καὶ ἀποπνεῶν ὅλα τῆς Ἀραβίας τὰ ἀρώματα, ὁ κύριος Προκοπίδης κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.

— Γκρίν!... Ἡ Ρόζα ρίπτει ἓνα τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸν καθρέπτην καὶ πρὸς τὴν μεγάλην εἰκόνα τοῦ πατρός της. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ γηραιὸς ἀγωνιστὴς θέλει πάλιν νὰ

ἀργονικῆσθαι τὸ χερί του — ἴσως διὰ νὰ τὴν δεῖρῃ — ἀλλὰ πάλιν τὸν ἐμποδίζει τὸ πλάσιον.

* — Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ σὰς βρίσκω... — Εἴσθε πολὺ εὐτυχῆς ποῦ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ ἀνδρας μου. Χωρὶς λόγον εἶναι ζηλότυπος καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ ἔχω σκηνὴν χωρὶς ἀφορμὴν. — Ὅστε θέλετε νὰ τὴν ἔχετε ἔπειτα ἀπὸ ἀφορμὴν; — Πρῶτον νὰ μὴ τὴν ἔχω καθόλου... Παίγνετε ἓνα τσάι;... Πόσα κομμάτια ζάχαρι; — Μὲ τὴν τσιμαῖδα δύο, μετὰ τὸ χεράκι σας ἓνα. — Ἐξω βρέχει νερὸ καὶ ἐδῶ κομπλιμέντο. Δὲν ἐβραδεθήκατε; Σὰς γνωρίζω τόσο λίγο καὶ ὁμοῦ... — Καὶ ὁμοῦ με ἔχετε μαγεύσει. — Ἀλήθεια;... Καὶ τί μοῦ βρίσκετε; — Σὰς βρίσκω ὅλα ὅσα ἔχουν ὅλες καὶ κἂν ποῦ δὲν ἔχει καμμιά... — Δὲ μοῦ τὸ λέτε; — Σὰς τὸ λέω, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μὰς ἀκούσουν. — Δὲν εἶναι κανεὶς... — Καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά... Θέλετε νὰ σὰς τὸ εἰπῶ εἰς τὸ αὐτί;... — Ὅχι δά! — Γιατί;... Τί θὰ πάθετε; — Τίποτε... ἔξερω πολὺ καλά ὅτι εἴσθε πάντοτε κύριος. Ὅριστε πέτε το... — (Ὁ κ. Προκοπίδης σκύβει εἰς τὸ αὐτί τῆς Ρόζας καὶ τῆς λέγει τὸ μυστικόν. Κάνει λάθος ὁμοῦ καὶ τῆς τὸ λέγει εἰς τὸν λαϊμόν. Ἡ Ρόζα δὲν ἀκούει. Τῆς τὸ ἐπαναλαμβάνει εἰς τὸ μάγουλον καὶ τέλος φθάνει εἰς τὰ χεῖλη, τὰ ὁποῖα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πομφυρῶνει ἡ πλέον ἀφθαστος εὐδαιμονία)... ΡΟΖΑ (ἀργισμένη): Δὲν εἶπαμε ὅτι εἴσθε κύριος; Ὁ κ. ΠΡΟΚΟΠΙΔΗΣ: Κύριος ναί, ἀλλὰ ὄχι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐδῶ ἦτον ἡ παρεξήγησις.

* Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μυρία ἔπονται, λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, καὶ οἱ νεώτεροι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ζήτηματος αὐτοῦ τὰ ἔζης: Κάποτε δύο λαποδύται εἰσῆλθον εἰς ἓνα οἶκον

την νύκτα και όταν εφθασαν εις την τραπεζαρίαν εύρησαν τον μπουφέν άνοικτόν εκεί ύπηρχον καρύδια και σταφίδες. — Δεν τρώμε κανένα; ... ειπεν ο ένας εις τον άλλον, πριν πιάσωμε δουλειά; — Τρώμε. Και άρχισαν σιγά-σιγά από την δευτέραν μεταμεσονύκτιον ώραν να τρώνε καρύδια και σταφίδες. Το πρωί εις τας 8 1/2 τους συνέλαβεν ή άστυνομία έμπρός εις τον μπουφέν. Οδω, τρώγοντες σταφίδες και καρύδια, οι δύο ένοχοι και θρόνοντες ο ένας από τα χείλη του άλλου καρπούς ήχι ξηρούς αλλά άπυρορουμενούς, έλησμονήθησαν τον κόπον, ώστε όταν ο οικοδεσπότης ήνοιξε την έξώπυρτα, δεν τον ήγγήσε κανείς, και δεν τον ήγγήσε κανείς επίσης όταν ήνοιξε την πόρταν του κρηνού σαλονιού της συμβίας του.

Τό τί έπηκολούθησεν είναι αδύνατον να περιγραφή από κάλαμον ανθρώπου. Τά μικρά έπιπλα, τά ρόδα που έλιποθύμουν εις τά άνθοδοχεία και ο άτυχής πάπος έμειναν άφαντοι μάρτυρες της τραγικής σκηνης. Ο κ. Σαυρίδης δεν ήτο πλέον ο συνήθως ήρεμος δημόσιος υπάλληλος; ήτον ο Βιστούλας. Εις την όρμήν του αμπαρέσουρε τό πάν. Έσπασε δύο πιατάκια του τσα-

γιού, κατέφαγε όλα τά μπισκόκια, αναποδογύρισε μίαν καρτέλαν και έξεδίωξεν όβριζών τον άδελφόν της κ. Υπουργού.

Εις τας έννά και τέταρτον οι δύο σύζυγοι ήσαν μόνοι. Τά πάντα είχαν ήσυχάσει: Μία τελευταία μυίγα, υπόλειμμα θερμών ήμερών του καλοκαιριαού, έπετοόσε γύρω εις την λάμπαν.

— Να σου πώ λουτόν, Δημήτρη; είσαι ήλιθίος...

— Είσαι ήλιθίος βέβαια, άφοσ κατέστρεψες τό μέλλον που σου έτοιμάζα. Τί έσήμαινε άν αυτός ο λιμοκοντόρος ένόμιζεν ότι θα με κατακτήσει; Είμαι αρκετά έξυπνη και σ' αγαπώ αρκετά, ώστε να μην πιάνωμαι τόσο εύκολα. Άλλά έπρόκειτο να προβιβασθής. Αυτό είναι τό ζήτημα... Θα έγινεσο Διοικητικός Έπίτροπος εις μίαν νέαν έπαρχίαν.

— Αυτό να τ' αφήσης! Είσαι έλεεινή γυναίκα... Να έτοιμασθής και να πής στον πατέρα σου...

— Ξέρεις ότι απέθανε...

— Τότε κάθισε. Και άν πρόκειται να γίνη τίποτε, προτιμώ να διορισθώ σε κανένα νησί.

Γ. Β.

Η ΚΟΡΗ

Βαθριά κοιμάται ή νύχτα και τ' άσπρα ξαγερνπούν, εκείνα την κοιμίζουν κ' βυείνα την ξυπνούν.

Βαθριά κοιμάται ή κόρη — μερόνυχτα πονει, κοιμάται και ξυπνάει σ' τή πρώτη μου φωνή.

Περνώ και τής άφίνας' οσα μάτια ένα φιλή, τοσ ύπνου ή γλώκα φθάνει, για χάρι μου, άπαλή, Περνώ κ' ένα τραγοδι τοσ πόνου τραγουδι, κοιμάται και ξυπνάει και βγαίνει να την' δώ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΟ ΣΚΙΤΣΟ

— Γιατί λοιπόν γκρινιάζουν οι άνθρωποι με τη βροχή, έσυλλογίζετο ο αρχιτέκτων Μήτσος Χρυσοπέτρος, ενώ εβράδιζε προς τή Ρωσική έκκλησία και λεπτές σταγόνες βροχής άρχισαν να πέφτουν στο μουςάμα του. Γιατί λοιπόν γκρινιάζουν οι άνθρωποι; Πώς άλλοιως θάβλεπα έγω αυτό το πόδι;

Και τά μάτια του άκολουθούσαν μιά κομψή γυναίκα που πήδησε από τό τραμ και προωρουσε λοξά προς τό πεζοδρόμιο, διπλωμένη σ' ένα παλτό λεπτό και μακρού, που έσφίγγετο γύρω στο σώμα της όπως άνασήκωνε τη φούστα της για της λάσπες.

Κάτι έκτύπησε σαν βαρελόττο και ή γυναίκα έστράφη τρομαγμένη. Ήταν από τον μετακινούμενον άγωγό του τραμ. Στην άπότομη στροφή της ο Χρυσοπέτρος την είδε και τό βλέμμα της του φάνηκε γνώριμο. Ή βροχή δυνάμωσε έξαφνα, οι διαβάτες έτρεχαν πλάι στά σπίτια να φυλαχθούν και ή γυναίκα στάθηκε στο μέσον του πεζοδρομίου, κυτάζουσα δεξιά κι' άριστερά, σαν να ήθελε να τόη που έπρεπε να καταφύγη. Ο Χρυσοπέτρος έμεινε με τά χέρια στης τσέπες και χαμογέλασε με την άδωα κακεντρέχεια του ανθρώπου που βλέπει να βρέχεται ένας άλλος.

— Άν είχα όμπρέλλα θα της την προσέφερα, έσκέφθη.

Ή γυναίκα στάθηκε κάτω από τό ύπόστεγο του μπαλκονιού ενός σπιτιού.

— Άν ήθελε να μη βραχή θα έμπαινε πάλι στο τραμ, είπε με τό νου του. Άλλά γύρευε για που τόχει ή πλώρη της.

Έκείνη, σκυμμένη, έτίναζε τό μπουά της, ένα πολύ φραχό μπουά από φθηνότατο κούπουλο, και ο Χρυσοπέτρος, απορροφημένος από τό θέαμά της που του έφαινετο νόστιμο — τίποτε δεν του ήταν περισσότερο ένδιαφέρον και ποιητικό στη βροχή, ούτε τά δένδρα που άνερωπιζοντο, ούτε ή μουσική του νερού και του ανέ-

μου, από τά νεύρα μιάς γυναίκας ωραίας που την πιάνει ή βροχή στη μέση του δρόμου — έστέκετο άκόμη στη μέση του πεζοδρομίου. Κάποιος έπεσεν επάνω του. Ήταν ένα ζευγος, άνδρας και γυναίκα, που έσπευδαν προς τά επάνω, σφιγμένοι ο ένας πλάι στον άλλο κάτω από μιά όμπρέλλα. Ένας καστανάς έπέρασε τρέχοντας κι' αυτός και τά μάτια του Χρυσοπέτρου έπεσαν επάνω στο χέρι του που είχε περασμένο τό καλάθι με τά κάστανα. Στο άκάδαρτο δάκτυλο του καστανά έλαμπε μιά βέρορα. Ένα αυτοκίνητο έπέρασε περιφραγμένο με τά κρύσταλλά του, μιά οικογένεια, μητέρα και κορίτσια, έσπευδαν προς τό τραμ. Ο Χρυσοπέτρος, άκουμπώντας στον τοίχο του σπιτιού, έβλεπε τον κόσμο που έτρεχε. Δυό μόνιπα άκόμη κατέβαιναν κατάφορτα από επιβάτες, ένα κοριτσάκι με κοτσίδα και κοντό φουστάνι έσπευδε προς ένα δρομάκι της Πλάκας. Άστραψε και έβρόντησε. Το νερό έπεφτε ποτάμι και με αναοριπίσματα του άνέμου, τόσο που τά άπέναντι φανάρια έδιδαν μόνον μιά χρυσή θαμπή στεφάνη. Ή ρονιές άρχισαν να τρέχουν. Ένα σμήνος παιδιών ώρμησαν με κραηγές μπροστά από τον Χρυσοπέτρο προς τό μέσον του δρόμου, έξηφανίσθησαν στη βροχή, και ένας ήλιπεδς στρατιώτης έπέρασε καλπάζοντας.

Όλοι αυτοί έπήγαιναν στο σπίτι τους, άλλοι ζευγαρωμένοι, άλλοι για να εύρούν την γυναίκα τους, άλλοι ν' αποτελειώσουν τη δουλειά τους. Όλοι ήρχοντο από κάπου κ' έπήγαιναν κάπου. Ο δρόμος τους είχεν ένα σκοπό, έβρέγοντο γιατι υπήρχεν ένας λόγος, άκόμη κι' αυτός ο καστανάς πήγαινε στη γυναίκα του. Αυτός βρεχόταν έτσι χαλεύοντας. Δεν πήγαινε πουθενά, δεν τον περιμενε κανείς, δεν είχε δουλειά.

Μ' αυτός τας σκέψεις έπλησίασε κάτω από τό μπαλκόνι. Ή κυρία του έστρεψε τά νώτα και ο Χρυσοπέτρος χαμογέλασε.

— Φοβάται μη νομίσουν πως είμαστε μαζί.

Νὰ πάρη ὁ διάβολος, ἐμουρομούρισε. Τί καιρός. Μήπως θέλετε νὰ σὰς φωνάξω κανένα ἀμάξι; εἶπεν ἀπειθινόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα μετὸ γαντωμένο χέρι του στὸ καπέλλο.

— Μεροῦ. Ὁχι.

Γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ γύρισε τὸ πρόσωπό της καὶ ἐκντάχθησαν στὰ μάτια. Ἐμεινάν ἐκπληκτοὶ καὶ οἱ δύο.

— Ρεγγίνα, εἶπεν ὁ Χρυσοπέτρος ἀπλόνοντας τὸ χέρι του. Εἶσαι σύ; Ποῦ νὰ σὲ γνωρίσω, βρε παιδί. Τόσα χρόνια ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ.

— Μὰ μοῦ εἶχαν πῆ πὼς ἐλείπατε καὶ πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίζατε πιά ποτέ.

Καὶ ἄφησε τὸ χέρι της στῆς πλατειῆς παλάμες τοῦ νέου.

— Εἴμ' ἐδῶ ἀπὸ πολὺν καιρό. Ἀλλὰ γυρίζω δῶθε κεῖθε καὶ δὲν φαίνομαι πουθενά. Ὅχιτῶ δλόκληρα χρόνια εἶνε ἀπὸ τότε. Θυμάσαι;

— Στάσου νὰ ἰδῆς. Πέντε, ἕξη... ὀχτώ. Ἐχεις δὴγο. Πὼς μ' ἐγνώρισες; Ἐγὼ ἐτρόμαξα.

— Φαίνεται πὼς ἀλλάξες, εἶσαι γυναῖκα πιά — καὶ τί γυναῖκα —, ἀλλὰ σὲ βεβαίῳ ὅσο σὲ βλέπω περισσότερο, τόσο μοῦ φαίνεται ἀπαράλλαχτη μετὰ τότε. Πηγαίνεις σπῆτι σου; Ἄν θέλῃς νὰ φωνάξουμε ἕνα ἀμάξι, ὅπως σοῦ εἶπα, δὲν εἶνε δύσκολο.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ.

— Δὲν ἐρχομαι μαζί σου. Μὴ φοβάσαι.

— Δὲν εἶνε μ' αὐτό, ἀλλὰ δὲν πάω σπῆτι μου. Ἄν πάω ἢ βροχή σὲ πέντε λεπτά, πάει καλά. Ἀλλοῦτως...

— Πηγαίνεις ἀργότερα. Βιάζεσαι;

— Καὶ πολὺ μάλιστα.

— Τὴν κακὴν τὴ Ρεγγίνουλα. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' ἀπόψε ποῦ γυρίζαμε σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους ἐσὺ κ' ἐγὼ, σὰν θεοπάλαβα πλάσματα. Μ' ἀγαποῦσες τότε λίγο. Ἀλήθεια;

— Ἡ Ρεγγίνα χαμογέλασε.

— Ἐφνοῦσα κ' ἐγὼ γιὰ σένα, ἐξηκολούθησε ὁ Χρυσοπέτρος. Ἀφοῦ σοῦ γραφῆ ἀκόμη καὶ στίχους. Ἐσὺ προτιμοῦσες μιά πᾶστα κρέμα ἀπὸ ἐναίτραγοῦδι, ἀλλ' ἐγὼ σοῦ ἔκανα καὶ ποιήματα. Τί γέλας;

— Μὰ εἶνε, κοιμῆνε, νὰ μὴ γελᾶσω μετὰ τὴν πᾶστα κρέμα ποῦ θυμήθηκες; Καὶ νᾶξερές τί φρούρα ποῦ τὴν ἔχω. Θεούλη μου, γιὰ μὲνα βρέχεις; ἐπρόσθεσε κιντᾶζουσα τὴ βροχή πρὸς τὰ φῶτα τῶν φαναριῶν ποῦ ἔπεφτε γύρω τους σὰν ἕνας πυκνὸς ὑγρὸς πέλλος.

— Μένεις πάντα μετὰ τὴ θεία σου; ἐρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὁχι.

— Παντροῦτηκες λοιπόν;

— Ἡ Ρεγγίνα, χωρὶς νὰ τὸν κιντᾶξῃ, ἔκαμεν ἕνα

μορφασμὸ ποῦ ἐσήμαινε καὶ «ναί» καὶ «ὄχι».

— Μὲ ποιόν; ἐρώτησε ὁ Χρυσοπέτρος. Ἦ εἶν' αὐτός;

— Ποῖος «αὐτός»; ἔκαμεν ἐκείνη. Μὰ δὲν σοῦ εἶκα τίποτε.

— Κάτι μυρίζομαι.

— Ἄφησε θὰ στὰ εἰπῶ ἄλλοτε.

Ἐσιώπησαν. Ἐβρεχεν ὀλοένα καὶ περισσότερο. Ἡ ροιῆς τῶν κεραμιδιῶν ἔτρεχαν ποτάμι καὶ ἀπὸ ἕνα μολυβοσωλήνα, ποῦ κατέβαινε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ ἕνα μέτρο πιδ πέρα ἀπὸ τὴν πόρτα, ἔπεφτε μετὰ ὄρυβο στὸ πεδρόδρομιο ἕνας χεῖμαρος θολοῦ νεροῦ, ποῦ τοὺς ἐρρᾶντιζε καὶ τοὺς δύο. Ἀστράψε μετὰ διάρκειαν κ' ἐβρόντησε ἀμέσως δυνατὰ. Ἡ κλεισμένη ἐξώπορτα, ποῦ ἦσαν στηριγμένοι, ἔτριξε καὶ ἡ Ρεγγίνα ἔκαμε τὸ σταυρὸ της.

— Ὅταν ἐρχόμουν, ἄρχισε νὰ μιλῇ ὁ Χρυσοπέτρος, δυνατὰ γιὰ ν' ἀκουεταὶ στὸ ὄρυβο τῆς βροχῆς, ὅταν ἐρχόμουν καὶ σὲ εἶδα ποῦ κατέβαινες ἀπὸ τὸ τραμ, εἶπα: Νὰ μιὰ χαριτωμένη κυρία. Ἄς ἦταν, Θεέ μου, ἐκείνη ποῦ περιμένω...

— Περιμένεις ἐδῶ καμμιά γυναῖκα;

— Ἐκείνη ποῦ περιμένω νὰ μοῦ στείλῃ ἡ μοῖρά μου, ἤθελα νὰ πῶ. Δὲν εἶχομαι στῆς γυναῖκες, ἀλλὰ μερικὲς στιγμὲς τυχαίνει νὰ νομίζω ὅτι κάποια μέσα σ' ὅλες τῆς ἀγνωστες ποῦ συναντῶ εἶνε δική μου. Καὶ ὅτι φθάνει νὰ εἰπῶ μιὰ λέξη γιὰ ν' ἀναγνωρισθοῦμε. Πολλὲς φορὲς περνῶ μιὰ δλόκληρη νύχτα συλλογιζόμενος τί θὰ γίνῃ μετὰ τὴν γυναῖκα ποῦ εἶδα τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀνταλλάξαμε ἕνα στιγμιαῖο βλέμμα. Ἀποφασίζω νὰ ἐνεργήσω γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω, φαντάζομαι πὼς θὰ τὴν κάμω νὰ μ' ἐραυτηθῇ, ἀποκοιμοῦμαι μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν κάμω δική μου, ἀλλὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ ξεχνῶ ἢ καταλήγω στὸ συμπέρασμα πὼς ὅσα ἐσκέφθηκα τὴ νύχτα ἦσαν ἀνοησίες. Δὲν μπορῶ νὰ σκοπιῶσω τὸν καιρὸ μου. Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο. Γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρὶς σκοπὸ. Βλέπετε δὲν ἔχω καὶ δουλειά. Εἶμαι ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης — ἤξερες πὼς ἐσπουδάσα τότε — ἔχω μάλιστα ἀτελιὰ καὶ γραφεῖα, ἀλλὰ γιὰ νᾶχης δουλειὲς πρέπει νὰ τὴς κληνηθῆς. Ἐδῶ δὲν γίνεται τίποτε ἂν δὲν κληνηθῆς τὸ κάλληρο μετὰ τὸ τουφέκι. Μοῦ τυχαίνουν καμμιά φορὰ πελάτες, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ μαζί τους. Καταφέρνω περιφήμα ἕνα σχέδιον, φτιάνω σπῆτια μετὰ ὅλα τὰ κονφρὰ κατὰ τὰς νεωτέρας μεθόδους, σπῆτια ποῦ εἶνε καὶ παλαιάκα μαζί, ἀλλ' ἐκεῖνοι τὰ θέλουν οικονομικώτερα, ἢ μοῦ δείχνουν κατὶ ἄλλο γιὰ νὰ φτιάσω ἕνα ὁμοῖο. Τότε μετὰ πιάνει ὁ θυμὸς καὶ τὰ σκίζω καὶ τοὺς τὰ πετῶ στὰ μοῦτρα. Πόσα τέτοια παλατάκια καὶ βίλλες ἔχωσῶ καὶ τὰ πέ-

Ὅπως εἶνε τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου, καὶ τὴν ἀκόμη, καθε ἀνησυχητικὴ εἰδήσις, φέρει ἐντρομα τὸ πλῆθος τῶν καταστεινῶν ἑμπορῶν εἰς τὰς Τραπεζὰς τοῦ Βερολίνου. Εἶναι ὁ πανικός. Τὸ «Run», ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ Ἄγγλοι.

ταξα στὸν ἄνεμο. Ἐξέρεις, Ρεγγίνα, εἶσαι ξεθυμαίνεις κανείς. Νὰ καταστρέφῃς ἐκεῖνο ποῦ ξέρεις πὼς δὲ θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν ποτὲ νὰ τὸ τελειώσῃς, εἶνε μιὰ εὐχαρίστησις. Θὰ μοῦ εἰπῆς ὅτι τὰ παλατῖα ποῦ καταστρέφω εἶνε ὅλα στὸ χαρτί, δὲν στοιχίζουσι τὸ καθένα παρὰ εἴκοσι λεπτά. Ἀλλὰ τέλος πάντων αὐτὰ τὰ φθηνὰ παλατῖα μοῦ εἶνε πολὺ ἀκριβὰ, γιὰτι εἶνε ἡ ἰδέες μου, ἢ ἐπιθυμίες μου. Ἐπειτὰ μ' ἀρέσει νὰ φτιάνω πράγματα τοῦ γούστου μου χωρὶς παραγγελία. Ἐφτιασα ἕνα μνημειῶδες ἔργο — μόνο τὸ σχέδιον ἐννοεῖται — «Ἡ Ἑλλάς εἰς τοὺς Αἰῶνας». Ὅλη ἡ δόξα καὶ ἡ περιπέτεια τοῦ παρελθόντος, καὶ ὅτι μπορῶ νὰ φαντασθῶ γιὰ τὸ μέλλον, θὰ ἐκτελεσθῶν στὸ μάρμαρο. Σοῦ εἶπα πὼς ἔκαμα τὸ σχέδιον. Ἐγὼ ἕνα πλήθος πράγματα στὸ μυαλό μου. Ἐσχεδιάσα ὅμως τὸ πρῶτο διάγραμμα ἐνός σανατορίου, ὅπου οἱ φθιστικοὶ θὰ πεθαίνουν κάπως εὐχαριστημένοι. Τὸ σανατόριον θὰ εἶνε σὰν ἕνας ἀρχαῖος κοκοσσαῖος ναός, ὅπου θὰ πέφτῃ τὸ φῶς ἀπὸ παντοῦ, μέσα σ' ἕνα δάσος γεμάτο ἀπὸ ἀγάλματα καὶ τεχνητοὺς κατασράκτες, καὶ

σπηλιές, ποῦ στὸ βάθος τους θὰ ἔχουν καθρέφτη καὶ εἶσι τὸ βουρὸ θὰ φαίνεται σὰν τρυπημένο. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνθουσιάζει εἶνε αὐτὸ ποῦ σχεδιάζω τώρα. «Τὸ Ἄσυλον τῶν Εὐτυχησμένων». Εἶνε μιὰ σάτυρα ποῦ θὰ ἐκτελεσθῇ στὸ μάρμαρο. Σάτυρα γιὰ τοὺς εὐτυχησμένους. Γιὰ νὰ με καταλάβῃς σοῦ λέω πὼς κάθε τι ποῦ θεωρεῖται εὐτυχία ἔχει τὴν ἀνάποδὴν του ὄψιν. Ἐκεῖ ποῦ νομίζεις ὅτι ἐπιασες τὴ μοῖρά σου ἀπὸ τὰ μαλλιά, κάποιος ἄλλος, ποῦ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ ἰδῆς εἰς, οὐκ εἶνε στὰ γέλια. Ἄλλος σὲ νομίζει εὐτυχησμένον, σὲ βλέπει καὶ καταράται τὴ μοῖρά του ποῦ δὲν τοῦ ἔστειλε ἐκεῖνο ποῦ ζηλεύει σὲ σένα, καὶ ὁμοῦ ἐσὺ ξέρεις ὅτι εἶσαι ἀξιολύπητος καὶ ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε. Ὅπως τώρα εἶμεν. Αὐτοὶ ποῦ μᾶς βλέπουν ἀπὸ τὸ τραμ ἀπέναντι, ὅπως εἶμαστε εἶσι χωμένοι στὸ βάθος τῆς πόρτας, καὶ σὲ βλέπουν εἶσι ὁμορφη καὶ ἐμένα νὰ σοῦ μιλῶ ὀλοένα, θὰ λένε: Αἶ, τὸ ζευγαράκι. — Ποῦ νὰ ξέρουν ὅτι ἐσὺ περιμένεις ἕνα ἄλλον, ὅπως μοῦ δῶσες νὰ καταλάβω, καὶ ὅτι ἐγὼ σοῦ μιλῶ γιὰ τὰ σχεδιάσματά μου. Τέλος πάντων. Τὸ ἔργο θὰ ἐκτελεσθῇ γρη-

γορα στον πηλό. Το πρώτο σκίτσο το έκαμα μόλις το απόγευμα και αυτή τη φορά έλαττω πώς θα το φέρω σ'ε τέλος. 'Α, θα εινε καταπληκτικό. 'Απάνω στο μανωλείο στην κορυφή θα κάθεται ένας άνθρωπος ντυμένος με τη μόδα και από μακριά θα φαίνεται πώς χαμογελά. Θα εινε ο τύπος του γλεντζέ, εκείνου που πιτυχάινει το κάθε τι στη ζωή του. 'Αλλ' όμως πλησιάζει κανείς το πρόσωπό του, θα φαίνεται συνεστασμένο, γεμάτο ρυτίδες και εκείνο που έδειχνε από μακριά για χαμόγελο δεν θα εινε παρά ένας φριχάλος μορφασιμός. 'Από το μισανοιγμένο γελέκο του θα φαίνεται οχισμένο το στήθος. Αύτος ο άνθρωπος εκφράζει «την ώρα της τύφωσης». Και κάτω στα πόδια του ανθρώπου θα υπάρχει ένα σύντριμμα σπιτιού, ένα κουρελιασμένο βιβλίο, μια σπασμένη μπουτίλια, ένα γυμνό σώμα γυναίκας μισοχωμένο στη γη. Γύρω θα υπάρχουν ένα πλήθος συμπλέγματα, όλα με νόημα. 'Εξάφρα έχω ένα ζευγάρι νέων αγχλιασμένων. 'Η νέα θα φιλιέται περίφημα από το φίλο της. 'Εδνυχία. Μόλα ταύτα, ή γυναίκα, στη στιγμή που ο άνδρας εκείνος την φιλεί, θα βρισκή την ευκαιρία να δίνη το χέρι της κρυφά σ' έναν άλλο που στέκεται από πίσω και εινε άρατος από τον άνδρα που την κρατεί στα χέρια του, μολονότι τον βλέπει ο κόσμος όλος. Πώς σου φαίνεται;

Μιλούσε χωρίς να την βλέπει, και τώρα που γύρισε για να τη ρωτήσει, την είδε να κυτάζει δεξιά και αριστερά με τα φραϊά της μάτια έντρομα: — Πώς σου φαίνεται αυτή ή ιδέα για το «'Αουλον των 'Εδνυχισμένων»;

— Δεν άκουσα, του είπε. Είνε ο νούς μου άλλου. Μη με παρεξηγής.

Και εξηκολούθησε να κυτάζει δεξιά κι αριστερά, με το κεφάλι προς τα έξω, σκυμμένη διαρκώς προς το δρόμο. Το φραϊό προσωπάκι της το είχε συσπάσει ή άγωνία, ή άναπνοή της ήταν διακεκομμένη και τα χείλη της έτρεμαν σαν να προσπαθούσαν να συγκρατήσουν ένα λυγμό. Στο θαμπό φώς που έστειλε το φανάρι, που ήταν ένα μέτρο μπροστά τους μέσα από τη βροχή, είδεν ο Χρυσοπέτρος τα μάτια της δακρυσιμένα. 'Εκλαιγε σιωπηλά.

— Μά πώς κάνεις έτσι; Τώρα θα πάη ή βροχή και πηγαίνεις.

— Μπορεί να περιμένη ο Γιάννης.

— Ποιος Γιάννης; Γιάννη τον λέν εκείνον;

— Ναι. Μπορεί να περιμένη, και αν δεν μ'εύρηθ θα φύγη. Δεν τον ξέρεις εσύ; 'Αφορηή θέλει για να φύγη. Μπορεί να τον εδήςκε ή βροχή και να περιμένη κάτω από καμμά πόρτα. Πάω να ιδώ.

Και άωρησε προς τα επάνω και γύρισε άμέσως

προς την πόρτα που φέρει προς το Ζάππειο.

— Ρεγγίνα, της εφώνασεν ή Χρυσοπέτρος τρέχοντας από πίσω της. Που πής μέσα στον κατακλυσιμό. Θα γίνης μούσκεμα, Ρεγγίνα.

'Αλλ' εκείνη έτρεχε. 'Ενα αυτοκίνητο την άνάγκασε να σταματήσει στη μέση του δρόμου.

— Στάσου, Ρεγγίνα, της εφώνασε πάλι. Μη κάνης τρέλλες.

'Εκείνη εστάθηκε, για μια στιγμή κάτω από μια πιπεριά, κύτταζε κατά μήκος του δρόμου και πάλι άρχισε να τρέχη μέσα στη λάσπη προς τον κήπο. 'Ο Χρυσοπέτρος ακολουθούσε σαν να την κνηγούσε. 'Ακούσθηκε ή σφουρίχτρα ενός χωροφύλακος από κάπου εκεί κοντά. 'Εκείνη προχώρησε και εβδήειαν προς το κτίριο του Ζαππειου, ανέβηκε στα σκαλιά, είδε και ξανακατέβηκε.

'Ο Χρυσοπέτρος την παρακολουθούσε από μακριά. Το νερό έτρεχε άπάνω στο μουσαμά του. Τα μαλλιά του εσταζαν στο λαιμό του, το τσιγάρο που κρατούσε, από την άφηρημάδα του, άκόμη στο στόμα, κρεμάσθηκε από τη βροχή στο χείλος του. Την είδε να τρέχη προς το καφεενάκι, προς τα όπισω του κτιρίου, κάτω προς το γαλακτοπωλείο. Είδη ότι σταμάτησε εκεί και έτρεξε. 'Η βροχή είχε λιγοστέψει και όταν εφθασεν εκεί εψυχάλιζε μόνο. 'Η πόρτα είχε περάσει. 'Η Ρεγγίνα ήταν μέσα από την πόρτα του γαλακτοπωλείου, στηριγμένη άπάνω σ' ένα πάγκο, τρέμουσα δόλοκληρη. 'Ενας άερας λεπτός του χτύπησε το πρόσωπο και μυρωδιά από 'σταύλο. 'Ηταν ή άναπνοές και ή μυρωδιά των άγελάδων που μετεκινούντο και εμουκένιζαν ήσυχια μέσα στο παχνί. Είδη στο βάθος του βουστασιού, στο θαμπό φώς, της σκοτεινές και δγκώδεις σιλουέτες των ζώων. Αυτό του έδοσε μια στιγμιαία αίσθησι γαλήνης και μακαριότητος, που του αύξησε τον οίκτο για την καταμουσκεμένη εκείνη γυναίκα, που ριγούσε μπροστά του σαν από προμήνυμα πυρετού.

— Δεν ήταν πονθενά, του είπε και τα δόντια της χτυπούσαν από το οίγος. Δεν ήρθε. 'Αν ήταν, θα περίμενε μέσα από τη σκάλα του Ζαππειου, όπως είπαμε. Δεν μπορεί να δικαιολογηθ ή για τη βροχή. 'Αρχισε να βρέχη από τη μισή. Δεν μπορεί να ειπή ότι άργησα. 'Ηρθε άκριβώς στην ώρα.

'Ο Χρυσοπέτρος της επρότεινε να περάσουν στο διαμέρισμα που ήσαν καθίσματα. 'Εδίστασε στην άρχη κ' εδέχθη έπειτα.

— Να πάρης ένα γάλα ζεστό.

— Ναι; στη βιασύνη μου δεν έφαγα. 'Αλλως τε επρόκειτο να φάμε με τον Γιάννη.

— Είσαι βρεμένη. Πώς θα μείνης έτσι. Το πανωφόρι σου εινε πολύ λεπτό.

— Το μπουά μου φύλλαξε της πλάτες.

Το φτωχό της μπουά ήταν καταμουσκεμένο κι αυτό. 'Ηταν γύρω - γύρω στο λαιμό της και στους ώμους της σαν ένα βρεμένο κουρέλι.

— 'Αρχισα να ζεσταίνωμαι, είπε. 'Εδώ μέσα εινε σαν λουτρό.

'Εφεραν το γάλα.

— Τώρα; είπε ή Ρεγγίνα.

— Τι τώρα; Πιέ το γάλα σου.

— 'Ο Γιάννης δεν ήρθε. Πρέπει να τον εβρω άποψε.

— Τον βρίσκεις αύριο.

— Κι' άποψε τί θα κάμω;

Τότε άρχισε με φωνή συγκινημένη και του είπε την ιστορία της. 'Όταν τα χάλασε μαζί του, τότε άκόμη που σπουδαζε στο Πολυτεχνείο ο Χρυσοπέτρος, γνώρισε τον Γιάννη 'Αθανασίου. 'Αγαπήθηκαν. Αυτή ήταν κεντίστρα σ' ένα άσπρορουχάδικο. 'Εμενε πάντα στη θεία της. 'Ο Γιάννης ήταν καλός, ήξερε την τέχνη του, βιβλιοδέτης, όπως κανένας άλλος, αλλά τον έτρωγαν οι φίλοι. Τα χάλασε με το σπίτι του, και τ' άδέλφια του, αντί να τον συμμαζέψουν, τον κινήγησαν. Δεν υπάρχουν σήμερα άδέλφια στον κόσμο. 'Αν ήσαν άδέλφια, ο Γιάννης θα ήταν άλλος. 'Επαιζε χαρτιά. Και ποιός δεν παίζει χαρτιά σήμερα; 'Εμυαλιζόταν με της γυναίκες. Αυτό, να σου ελπώ, εινε ελάττωμα, μα βέβαια την Ρεγγίνα την είχε Θεό του. Πόσες φορές επήγε και της είπε: Ρεγγινούλα μου, δτι έχω εσένα δεν έχω ούτε την Βαγγελίστρα. 'Αατρεία. Κ' επί τέλους αν πήγαινε με γυναίκες θα τον συμμαζέψανε αυτή ή ίδια με τον καιρό. Θα του περνούσε. Θα ξαναγύριζε στη λάτρα του. 'Αλλά βγήκε και ή θεία της στη μέση. 'Ηξεραν για τη σχέση της με τον Γιάννη. Και μην ήταν να το κούψη; Γυναίκα του ήταν. Καλό ή κακό, ή ώρα τώφερε και πάει. Το στεφάνι της το είχε υποσχεθ ή δμως. Κ' επί τέλους την ψυχή της και το κορμί της τα άριζε. Τουδινε, λέει, τα μισά λεπτά της κάθε βδομάδα. 'Αν δεν εδινε του Γιάννη, ποιανού θαδινε; 'Η θεία της την έβγαλε σιγά-σιγά στο τούμπαγο. 'Η γειτονιά τώμαθε και ή στρίγγλα παράγινε. 'Η το Γιάννη, λέει, ή έμένα; Τι να κάμω;

'Εδώ ή Ρεγγίνα εστέναζε. 'Ηπτε λίγο γάλα άκόμη, έφερε τα δάκτυλα στα βρεμένα της μαλλιά και είπε: — Δεν έχει δώ μέσα ένα καθρέφτη να φτιασθ ή κανείς. Που λές ο Γιάννης μούψησε το ψάρι στα χείλη, αλλά τί να κάμω; Είνε στη μέση μια τραγουδίστρα, ή Μαρία. Και μην εινε κι' άνδραπος; Μια χτικιάρα. Προχθές δμως την Πέμπτη τα είπαμε για καλά. 'Εφθασε το πράγμα στην άκρη. 'Εγώ να ζήσω πιά στης θειάς μου

— Δεν έχει δώ μέσα ένα καθρέφτη να φτιασθ ή κανείς. Που λές ο Γιάννης μούψησε το ψάρι στα χείλη, αλλά τί να κάμω; Είνε στη μέση μια τραγουδίστρα, ή Μαρία. Και μην εινε κι' άνδραπος; Μια χτικιάρα. Προχθές δμως την Πέμπτη τα είπαμε για καλά. 'Εφθασε το πράγμα στην άκρη. 'Εγώ να ζήσω πιά στης θειάς μου

ήταν αδύνατο. Δεν θέλω ούτε την καθημέρα της πιά, μου. Είπε ο Γιάννης. Το Σάββατο τελειώνουν όλα. 'Αποφασίσαμε ναρθω εγώ σήμερα από τη δουλειά με το βδομαδιάτικο χωρίς να πάω στη θεία μου και να συναντηθούμε. 'Εδώ στο Ζάππειο για να μη μās ιδή κανένας γνωστός άλλου. Δεν ήθελα να μάθουν πώς ζούμε μαζί ως που να στεφανωθούμε. 'Επρεπε ναχω άποψε και τα χρήματα, αλλά δεν εκαμαν σήμερα πληρωμές στο κατάστημα. Παρακάλεσαν το κορτίνα να περιμένουν για τη Δευτέρα. 'Ηρθε με άδειανά τα χέρια να τον εβρω. 'Αλλά ήρθε. Αυτό εινε όλο. 'Ο Γιάννης δμως δεν ήρθε, ούτε θάρη.

— Λοιπόν που θα πής άποψε;

— Ούτε ξέρω. Θα κυτάξω να τον εβρω. Καλίτερα να πάω να πέσω στο Φάληρο παρά να ξαναγυρίσω στη θεία μου.

— Τον αγαπής;

— Μη μ'ερωτής, καίμηνε. Το γραφτό μου ήταν. Στεφάνι μονάχα απ' αυτόν περιμένο. Θα πάω στα 'Εξάρχεια. 'Εκεί εινε ή παρέα του.

— Πάμε λοιπόν.

'Επροχώρησαν στην όδον Κηφισιάς, επήραν το τραμ και κατέβησαν στην 'Ομόνοια.

— Τώρα να μ' αφήσης, του είπε μόλις εφθασαν στην Πλατεία. 'Αν μās ιδή μαζί, θα μου κάμη φασαρία. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα. 'Εγώ θα μ'ω δώ μέσα να πιώ μια μύτρα.

'Ο Χρυσοπέτρος από την πόρτα του ζυθοπωλείου την είδη να χάνεται στο σκοτάδι της όδου Θεμιστοκλέους.

— Καλοτάξειδη, είπε μέσα του.

Βρισκόταν στη δευτέρα μύτρα και κύτταζε το ταβάνι του καταστήματος, όπου του εφαινετο ότι προχωρούσε μια άράχνη, για να πιάση μια μύτρα, όταν είδη την Ρεγγίνα να στέκεται στην πόρτα. Του έννευσε να πλησιάζη.

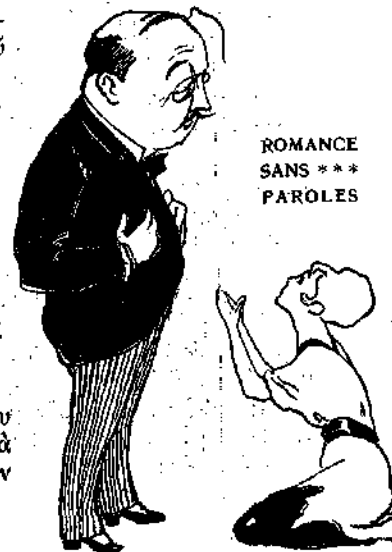
Το πρόσωπό της ήταν λαμμένο, τα μάτια της κατακόκκινα.

— Πάμε έτσι, του είπε. Δεν μπορώ να μ'ω μέσα στα χάλια που είμαι.

'Αφησε τη μύτρα του, πληρώσε και έφυγε.

— Λοιπόν;

— 'Η παρέα του ήταν εκεί. Λίγα λεπτά προητερα θα τον

ROMANCE
SANS ***
PAROLES

πρόφωνα. Ένας φίλος του με λυπήθηκε και μου είπε την αλήθεια. Μή χάνης τον καιρό σου, κοπέλλα μου. Άπλωσε πληρώθηκε, έπληρε σαράντα φράγκα και πάει να βοηθήσει κάποιον άλλην. Έχουν φραντεβού. Είμαι στους πέντε δρόμους, Μήτσο.

— Δέν θάχης φοροπόν βέβαια να κυνηγήσης αυτόν τον τενεκέ.

— Έκλωσα, δέν μπορώ να το κρίνω. Μα ούτε να τον ξαγαδούν τα μάτια μου. Τέτοιο τέρας. Εκείνος δέν της απάντησε.

Προχωρούσαν άργα προς το άριστερό πεζοδρόμιο της οδού Πανεπιστημίου. Ο Χρυσόπετρος έγυριζε και την έκτύπησε από στιγμή σε στιγμή. Ήταν ή παλιή του φίλη, ή πρώτη, εκείνη που τον έιαμε να ντύση άπάνω της όλα τα παιδικά του ιδανικά. Αισθανόταν γι' αυτή μια λύπη, και που μπορεί να μην ήταν άγάπη, άλλ' ήταν μια τρυφερότης θερμή, μια επιθυμία να την ζεστάνη, να της ξυπνήση ίσως της παλιές στιγμές που ζωογονούντο μέσα του και τον έκαναν να παίρνη στα σοβαρά σαν ένα έξαισιο μοιραίο τη συνάντησι αυτής της γυναίκας. Έπεσαν έτσι στα χέρια του μέσα στη κρίσιμη της ώρα.

— Ρεγγίνα, της είπε. Θέλεις να πής στη θεά σου;

— Όχι, είπεν εκείνη οβριστά.

— Θα σου είπω κάτι, μα μη σου φωνή άποτομο. Έρχεσαι μαζί μου;

Και άρχισε άμέσως να της μιλή με θερμότητα, πειστικά. Αν ήθελε, θάβρισκε σ' αυτόν το πόν. Το πόν είνε μια λέξι, άλλ' ό,τι μπορούσε θάκανε γι' αυτήν. Κανένα δέν είχε στον κόσμο ούτε αυτός, ούτε εκείνη. Άς ενώσουν λοιπόν μαζί τα κουρέλια τους. Ίσως όλα αυτά που πέρασαν να μη τα θυμούντο. Του άρεσε, την αγαπούσε. Τώρα νοιώθει πώς την αγαπούσε. Η άγάπη του που άρχισε πρό όχτώ χρόνων ήταν ένα σκίτσο σαν εκείνο που της έιαμε τότε

— θυμάσαι, Ρεγγίνα; — που πήγαινε στο σπίτι του όταν ήταν κοριτσάκι. Η άγάπη τους έμενε έτσι στην άρχή, άτελειωτη. Τώρα όλα θα έπαιρναν ένα τέλος.

— Εκτός αν αγαπάς αυτόν τον άνθρωπο.

— Μη μου ξαναμιλήσης γι' αυτόν, του απάντησε.

— Έρχεσαι λοιπόν; Απόψε τουλάχιστον που είσαι έτσι βρεμένη που θα πής; Αν δέν σ' άρέσει, φεύγεις άβριο. Θα μπής άπόψε στο σπίτι μου σαν άδελφή μου. Θέλεις;

Εκείνη εστάθηκε.

— Αν έρθω, δέν θα ξαναφύγω πιά. Πώς θα μπορέσω ναρθω και να φύγω άβριο; Μιά κοπέλλα καθώς πρέπει δέν μπορεί να μπαίνη και να βγαίνη έτσι εύκολα-εύκολα.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν;

— Λοιπόν;

— Λοιπόν;

Τον έπλησίασε, έβαλε το χέρι της στο μπράτσο του και του είπε:

— Που είνε το σπίτι σου;

Εκείνος έσφιξε χαρούμενος το χέρι της και έφώναξε ένα άμαξι που περνούσε.

— Νά, της είπε, μόλις έφθασαν και έμπήκαν στο σπίτι. Έδώ στο γραφείο μου είνε ένας καναπές, στην κρεβατοκάμαρα είνε ένα κρεβάτι. Πέσε συ στο κρεβάτι.

— Άνοιξε μια ντουλάπα και της έδειξε ρούχα.

— Πρέπει ν' αλλάξης, της είπε. Θα πάσης καμμιά πούντα όπως είσαι. Φόρεσε άνδρικά. Τι να γίνη.

Εκείνη έφερε το χέρι της πλάτες της.

— Είμαι μούσκεμμα, είπε, ως φορέσω κι άνδρικά.

Ο Χρυσόπετρος πέρασε στο δωμάτιο και την άφησε ν' αλλάξη. Όταν του φώναξε, εκάθητο στο κρεβάτι τυλιγμένη σ' ένα παλτό του.

— Άγάπη μου, της είπε, σ' άρέσει έδώ μέσα; Εκείνη εστάθηκε και χαμογέλασε.

— Νά ήξερεις τί ευτυχία που μου δίνεις άπόψε. Τι ζευγάρι θα γίνουμε. Τι δουλεία θ' άρχισω. Θέλεις να ιδής τα σκίτσα μου;

— Έβγαλε από ένα συρτάρι τα χαρτιά του. Σ' όλα ήσαν γραμμές που μόλις απέδιδαν της γωνίες ενός σχεδίου. Μόνον το σκίτσο του «Ασύλου των Ευτυχισμένων» ήταν πιο συμπληρωμένο.

— Όλο γυναίκες έχεις σχεδιασμένες, του είπε. Τι μανία που έχεις με της γυναίκας.

— Χωρίς γυναίκα δημιουργία δέν υπάρχει. Αυτό που σου λέω είνε μεγάλη θεωρία, αλλά το καταλαβαίνεις άπάνω-κάτω.

— Άμ' νοιώθω, καύμενε. Και άρχισε να γελά.

— Αυτή έδώ που δίνει το χέρι της στον άλλο, ενφ' την άγκαλιάζει ο άνδρας της, είνε νόστιμη. Τι κάθεται και σκαρώνεις!

— Άρχισε να της μιλή για το έργο του. Ναι, όλα αυτά, όταν τελείωναν, θα του έδιναν μια θεά. Τ' όνομά του θα ήκουετο, θα έκανε κρότο, θάγραφαν ή έφημερίδες, ή πάραγγελίες θα ήρχοντο ή μια άπάνω στην άλλη και χωρίς περιουσιμό, και τότε θάβλεπες θρίαμβο. Το πόν ήταν να μπορέση να τα τελειώση. Ός τώρα τ' άρχισε και τ' άφινε στη μέση.

— Η Ρεγγίνα έπαιξε στα δάχτυλά της το σχέδιο του «Ασύλου των Ευτυχισμένων». Έξαφνα, χωρίς να το κατάλαβη, το πλησίασε στο κερί που ήταν πλάι της και το χαρτί πήρε φωτιά. Άνέδοσε μεγάλη φλόγα άμέσως. Η γυναίκα άφησε μια μικρή κραυγή και πέταξε το σχέδιο που έκαίετο.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Τι έκαμες; έφώναξε ο Χρυσόπετρος.

— Ά, δυστυχία μου. Πήρε φωτιά. Έτσι το έπλησίασε στο κερί χωρίς να το θέλω.

Ο Χρυσόπετρος με σταυρωμένα τα χέρια έβλεπε το σκίτσο του να καίεται.

— Δέν πειράζει, είπε προσπαθώντας να χαμογέλαση. Κάψε τα. Φθάνει που είσαι συ έδώ. Όλα θα ξαναγίνουν.

Και άρχισε πάλι να της μιλή για την ευτυχία που θα του έφερε. Της μιλούσε μια δλόκληρη ώρα καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού και τέλος εινε πώς ή Ρεγγίνα άπεκοιμήθηκε. Την έσέπασε σιγά για να μη την ξυπνήση με μια κουβέрта, την έφίλησε έλαφρά στο ήμιάνοικτο στόμα και έμεινε άπέναντί της όρθιος και την εκύτταζε γεμάτος ευτυχία. Αυτό το έξαισιο πλάσμα του είχε πέσει από τον ούρανό. Ήταν το δώρο που του έστειλε ο Θεός, ή ένεσις της ζωής που γνώταν στην ύπαρξίν του. Ωμορφη, γλυκεία, κρεμασμένη τώρα όλη σ' αυτόν, δική του.

— Ά, ήταν ίκανός να την κάμη έξια του, να την άναδημιουργήση, να την πλάση εκ τέου όπως έπλασε και τον πηλό στη δουλεία του.

Και έπληξε να κοιμηθή ήσυχος, στον καναπέ του, στο διπλανό δωμάτιο, πλημμυρισμένος από τη συγκίνησι που δέν έμάντευε πρό όλλων μόλις ώραν, πώς θα τουροχόνταν έτσι σαν καταρτίτης άπροόπτου φωτός και χαράς.

Όταν εξύπνησε κ' εντύθηκε και πέρασε στην κρεβατοκάμαρα εινε την Ρεγγίνα ν' ατλώνη τα βρεμένα ρούχα της άπάνω σε καρέκλες και να τα βάζη στον ήλιο που έμπαινε από το παράθυρο.

Την έπιασε μαλακά από τα δύο μπράτσα κ' έσκυψε στο λαιμό της και την έφίλησε. Εκείνη τον άπώθησε έλαφρά.

— Είνε το ξάφνισμα της πρώτης έπαφής, έσκέφθηκε. Σε λίγο να ιδής που θα με φιλήση πρώτη αυτή.

— Θα πάω έξω, της είπε. Πρέπει να φροντίσω να μάς φέρουν έδώ να φάμε και να ξυρισθώ. Αν θέλης, μπορείς να έτοιμασθής και συ. Έχεις άνάγκη από λίγα πράγματα. Δέν πήρες τίποτε μαζί σου, φτώχη μου. Να είκοσιπέντε δραχμές ως την ώρα, να πάρης ό,τι σου χρειάζεται. Αν βγής έξω, στής δώδεκα να είσαι έδώ.

Έβγήκε. Όταν ξαναγύρισε στής δώδεκα και τέταρτο, εβρήκε το σπίτι του άδειανό. Η Ρεγγίνα δέν ήταν εκεί. Έκτύταξε γύρω του ταραγμένος, και τα μάτια του έπεσαν άπάνω στο άπό μέσα ενός πακέτου τσιγάρων που ήταν βαλμένο άπάνω στο καλαμάρι του τραπέζιου. Ήταν γραμμένο. Και διάβασε:

«Φεύγω, αλλά μη νομίσης πώς δέν θα σου ξαναγυρίσω το είκοσιπεντάρικο. Το παίρνω δανεικό. Ρεγγίνα».

Έπεσε σε μια καρέλα σαν πτώμα. Η Ρεγγίνα είχε φύγει. Έπήγαινε στο δρόμο της, από τον όποιον τίποτε δέν μπορούσε να την άποσάση. Αγαπούσε τον άλλο, και έπήγαινε ίσως να του δώση τα χρήματα, που πήρε από κεί.

Είχε μετανοήσει γιατί τον άκολούθησε και τη διανυκτέρευσι της στο σπίτι του θα την θεωρούσε ένα παρασιτάριμα. Αυτή ή νύχτα ήταν μια άπόπειρα να συμπληρώση κάτι στη ζωή του.

Εμείς και αυτό άτελειωτο σκίτσο και μάλιστα χαμένο για πάντα, όπως το καμμένο σχέδιο του «Ασύλου των Ευτυχισμένων», που ήταν άκόμη ή στέγη του στο πάτωμα.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΗ
** ΑΤΟΙΣ **

Μια χαρτωμένη Άντις, ή Κυρία Καβαδία (το γένος Τσακούλη), φωτογραφημένη εις τήν εν Ινδία κηπόν της *

Οι νεαροί Σκώτες-μάχη, οι πρόδρομοι της Άγγλιας, παρέχουν καθημερινώς πολυτίμους υπηρεσίας εις τόν Αγγλικόν στρατόν. * * *

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΣ

Εκ Λονδίνου μετεδόθη την παρελθούσαν εβδομάδα ή είδησις, ότι επετεύχθη άγγλορωσική συνεννόησις δια τó ζήτημα τών Στενών και της Κωνσταντινουπόλεως. Η πληροφορία είναι άκριβής. Από της στιγμής καθ' ήν ή Τουρκία έρριφθη ανεπιφυλάκτως εις τας γερμανικάς άγκάλας, ήτο προφανές ότι εξεμηδένισε τó άριστον φυλακτήριόν της: τήν άγγλορωσικήν αντίζηλίαν δια τούς Πορθμούς, ήτις υπήρξεν ή λυσιτελεστέρα παθητική της άμυνα κατά τών πεπωμένων της. Η άποφασιστική κάθοδος της εις τόν άγώνα, ό δηληρότατος αντιπερισπασμός, δν έδημιούργησε και δια τήν Άγγλίαν και δια τήν Ρωσίαν δια της δράσεώς της εν τή άρμενική μεθορίω και εν τή Σιναιτική, ήτο φυσικόν νά δώση εις τήν μεγάλην Αυτοκρατορίαν του Βορρά τήν από πολλού επιδιωκομένη άφορμήν της επιλύσεως του «μεγάλου ρωσικού ζητήματος». Η ρωσική Κυβέρνησις απέφασισε νά συγκεντρώση ισχυράς δυνάμεις παρά τó Άραράι, νά σαρώση τόν τουρκικόν στρατόν της Άρμενίας και δια φαντασίας προελάσεως νά προχωρήση προς τήν Κωνσταντινούπολιν, έπιναλαμβάνουσα εξ άλλης άφετηρίας τήν Μικρα-

σιατικήν έκστρατείαν του νιού του Μεχμέτ Άλή. Άλλ' ή ενεργεία αυτή, ήτις θά έδιχοτόμει και θά συνείριβε τήν Τουρκίαν, δέν ήτο δυνατόν νά διεξαχθή πριν καθορισθή ή λεία της. Τό Ανακτοβούλιον της Πετρούπολεως άπήτησε νά δρισθώσιν από τούδε τά δι' αυτήν άνταλλάγματα. Η Άγγλία έπειράθη ν' άποφύγη τó κινδόν ποτήριον: Δέν τó κατώρθωσεν. Η προσπάθειά της, όπως δια τών εν Αιγύπτω πολυαριθμών αντικομιτατικών προσφύγων άνατρέψη τήν «Ένωσιν και Πρόοδον» και, εκδιώκουσα τούς Γερμανούς, παρασύρη τούς Τούρκους εις τó πλευρόν της Τριπλής Συνεννοήσεως, όπότεν αι ρωσικαί βλέψεις θά εξεμηδενίζοντο άριστοτεχνικώς, δέν έπέτυχε. Πρός διεξαγωγήν του κολοσσάιου έγχειρήματος άπαιτείτο καιρός, όστις δέν υπήρχε, και ιδίως κέντρον ενεργείας εν Κωνσταντινουπόλει, όπερ, δια της αποχωρήσεως της άγγλικής εν αυτή προσβείας, δέν όφίστατο. Και ή Ρωσία, κατανοούσα ότι τó πλήρωμα τών καιρών έπέστη και ότι ή ευκαιρία ήτις παρουσίασθη δέν θά επανήρχετο, εξεβίβασε τήν συνεννόησιν ήν έπεδίωκε.

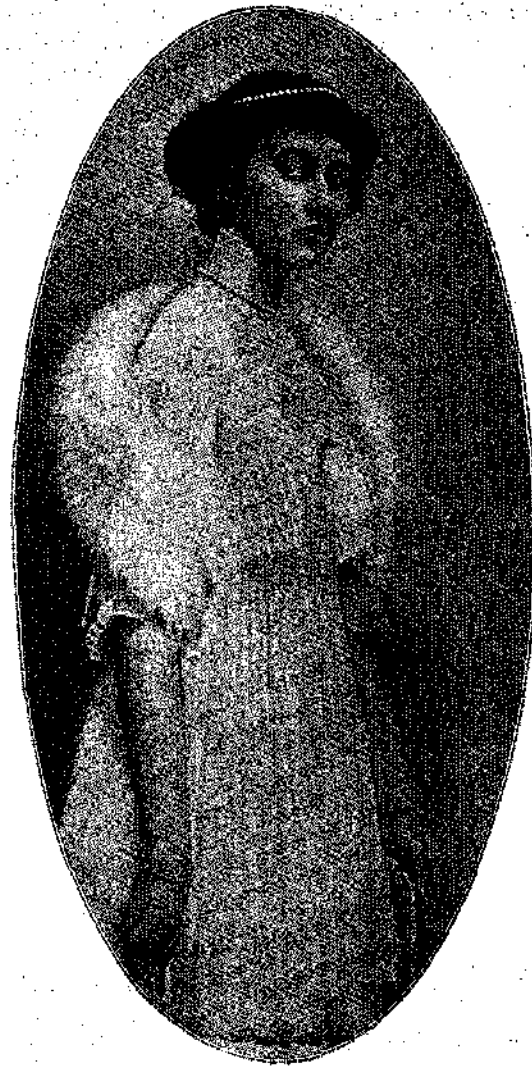
Δι' αυτής ό Εύξεινος καθίσταται κλειστή ρω-

σική θάλασσα. Ολόκληρος ή παραλία τόν, άποτελουμένη εκ της βορείου Μικράς Άσίας, ήτις είναι τó πλουσιώτερον ίσως εις μεταλλευτικόν πλούτον τμήμα της Τουρκίας, επιδικάζεται εις τήν Ρωσίαν, εις ήν έπετροάτη και ή παρά τόν Βόσπορον έγκατάστασις. Η έκβολή του Βοσπορικού στενού άναγνωρίζεται ρωσική, επιτρέπεται δέ ή δχύρωσις της και ή κατασκευή ρωσικών φρουρίων επ' αυτής. Η Κωνσταντινούπολις κηρύσσεται έλευθέρα πόλις, μεθ' όλης της περιοχής της και του Έλλησποντιακού Πορθμού. Η Άγγλία θά καταλάβη τήν Ίμβρον, όπως κυριαρχή του Έλλησπόντου, άποκλείουσα, εν άνάγκη, εν αυτώ τήν Μοσχοβιτικήν προς τó Αιγαίον έξόρμησιν. Βεβαιούται ότι ανεγνωρίσθη και Μικρασιατική έλληνική ζώνη, περιλαμβάνουσα τήν μακράν ακτήν, ήτις εκτείνεται από του Σιγείου μέχρι του κόλπου της Άτταλείας και ήτις θά επιδικασθί εις τήν Ελλάδα, αν έξέλθη της ουδετερότητος.

Αι πληροφορίαί αυται μεταδίδονται εκ πηγών τοιούτου κύρους, ώστε επιβάλλεται ανεπιφύλακτος πίστις επ' αυτάς. Άλλά δέν συνεπάγονται τó συμπέρασμα, ότι ευρισκόμεθα πρός της δριστικής λύσεως του Ανατολικού προβλήματος. Η Τουρκία ευρέθη πρό κρίσεων έξίσου σοβαρών, όσον εκείνη ήν διερχεται σήμεραν. Δέν ήτο κρίσις ή θέσις της κατά τó 1829, ότε οι Ρώσοι ευρίσκοντο εις τήν Αδριανούπολιν και απέσπων παρ' αυτής τήν «Σύμβασιν τών Στενών», δι' ής ό Σουλτάνος ανέλαμβανε τήν υποχρέωσιν ν' άνοίξη τούς Πορθμούς, νά κρημνίση τά φρούρια της άριστεράς όχθης του Δουνάβειος και ν' άποτίση απο-

ζημίωσιν, ήτις καθίστα τήν χώραν του αιωνίως ύποτελή εις τήν Πετρούπολιν. Δέν ήτο κρίσις ή θέσις της κατά τó 1833, ότε ό Μαχμούδ, προσπαθών νά σωθί εκ της κερωνοβόλου προσελάσεως του Ίβραήμ και τών Αιγυπτίων του προς τήν Κωνσταντινούπολιν, ευρίσκει φάρμακον χειρόν του νοσήματος, δια της προσκλήσεως τών Ρώσων εις τόν Βόσπορον, μεθ' όν υπεχρέωθη νά συνολογήση τήν Συνθήκην του Χουγκιάρ Ισμελεσσί. Τήν αυτήν δοκιμασίαν διήλθεν ή περιπετειώδης Αυτοκρατορία και κατά τó 1840, ότε οι Αιγύπτιοι έβάδισαν και πάλιν κατά της Κωνσταντινουπόλεως, άναγκαισιθέντες τήν

φοράν ταύτην υπό της Άγγλιας τας αυτάς άγωνίας έδοκίμασε και κατά τó 1878, ότε αι στρατιαί του Μ. Δουκός Νικολάου έστρατοπέδευον εις Άγιον Στέφανον, εις τά πρόθυρα της Κωνσταντινουπόλεως, και ό Τσάρος έδήλου εις τούς ξένους πρεσβευτάς: «Γενιθήτω τó θέλημα του Κυρίου, άφού συγκάτενευσεν όπως ό Μ. Δούξ άνηψώση επί της Άγίας Σοφίας τόν Σταυρόν!» Έν τούτοις, πάσαι αι φοβεραι αυται κρίσεις άπεσοβήθησαν και αν ή Τουρκία ήτο ικανή νά οργανωθί κοινωνικώς, διότι τó κύριόν της νόσημα είναι ούχι, ως ισχυρίζονται οι ξένοι συγγραφείς, ή ολκίρα της οργάνωσις ως κράτους, άλλ' ή αδυναμία τών μουσουλμανικών ομάδων της όπως αποτελέσασιν κοινωνικήν οργάνωσιν, κατά τήν νεωτέραν έκδοχήν του όρισμού, θά ευρίσκει τήν όριστικήν σωτηρίαν της. Τι έσωσε τήν Αυτοκρατορίαν του Όσμάν εκ τών αλλεπαλλήλων τούτων συμφορών; Ούχι βεβαίως ή force d'inertie, ήν ανακηρύσσει ό κ. Ρενέ Πισών, ως τó μοναδικόν

ΜΑΡΙΑ ΑΔΕΛΑΪΣ

Η Μεγάλη Δούκισσα του Λουξεμβούργου.

της περιήλπιον. Ἀρκεί νὰ ρίψωμεν πρόχειρον βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅπως ἐξακριβώσωμεν ἐπὶ ἢ Τουρκία εἶναι κυρία γεωγραφικῶν σημείων, ἔξιτον ἀναγκαίων εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν πασῶν τῶν Μ. Δυνάμεων. Ἄλλ' ὁ διαμελισμὸς της, καὶ ἂν ἔτι συνετελείτο κατὰ τὸν τρόπον τοιοῦτον, ὥστε οὐδεμία τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ν' ἀδικηθῆ ἔκ της διανομῆς, οὐσιαστικῶς θὰ κατέληγεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα: θὰ ἐγκαθίστα τὴν Ρωσίαν ὡς μοναδικὸν κληρονόμον της.

Ὅταν ὁ λόφος Οὐέλλινγκτον, ὁ περίφημος «Σιδηροῦς Δούξ», ἠρωτήθη διατὶ τὰ Δαρδανέλλια πρέπει νὰ παραμείναι κλειστά, ἀπήντησεν ἐπιγραμματικώτατα: «Διότι οἱ Ρῶσοι εἶναι πολὺ πλησίον καὶ ἡμεῖς πολὺ μακρὰν». Ἀληθῶς, ἡ Ρωσία, εὐρισκομένη ἐγγύτατα τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Πορθμῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ προβῆ εἰς τὴν κατάληψιν τῶν δι' ἀπροσδοκίτου πραξικοπήματος, πρὶν οἱ Ἄγγλοι σκεφθῶσι κἂν νὰ ἐπέμβωσι. Τὸν αὐτὸν κίνδυνον θὰ ἐδημιούργει καὶ διὰ τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη ἢ ἐγκατάστασις τῶν ἐν τῇ τουρκικῇ λεύκῃ τῶν. Ποία εὐρωπαϊκὴ Δύναμις θὰ ἠδύνατο νὰ περιφρουρήσῃ Μικρασιατικὴν κτήσιν

της ἀπὸ ρωσικῆς ἐπιθέσεως, διὰν αὐτὴ μὲν θὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διεξαγάγῃ «ἀποικιακὸν πόλεμον», ὡς ἐκείνον ὃν ὑπέστη ἡ Ἀγγλία ἐν ταῖς Ὀλλανδικαῖς Δημοκρατίαις τῆς Ν. Ἀφρικῆς, ἢ δὲ Ρωσία δὲν ἔχει ἢ νὰ καταλύσῃ τὴν γῆν, ἢ ἐποφθαλιμῶ, ἀκόπως διὰ τῶν φαλαγγῶν της, ἀφοῦ ἡ Μικρὰ Ἀσία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπλὴ προέκτασις τῆς ἀρμενικῆς μεθορίου της, ἐξ ἧς δύναται νὰ διαχυθῆ καὶ πρὸς τὴν Κωνσταντινουπόλιν καὶ πρὸς τὴν Βαγδάτην καὶ πρὸς τὰ Ἄδανα; Οἱ φόβοι οὗτοι συνετέλεσαν ὅπως ἡ Εὐρώπη ἐπιδιώξῃ μετὰ πλειοτέρου ζήλου τὴν διατήρησιν τῆς Τουρκίας ἢ τὴν διάλυσιν της πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ἦνθότι, ἐκδίδουσα τὴν καταδικαστικὴν της κατ' αὐτῆς ἀπόφασιν, οὐδὲν ἄλλο ἐπραττεν ἢ νὰ συνεργάζηται πρὸς νέαν τῆς Ρωσίας ἐπέκτασιν. Ἄλλ' ἡ κατάστασις ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης παρέμεινεν ἀμετάβλητος. Τὰ αἴτια, ἅτινα ἀπεμύχουναν τὸσάκις ἀπὸ τῆς Τουρκίας τὸν θάνατον, ὑφίστανται πάντοτε. Τίς μᾶς βεβαίως ὅτι δὲν θὰ ματαιώσωσιν ἅπαξ ἔτι τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ρωσικοῦ ὄνειρου, οἰαδιῆποτε καὶ ἂν εἶναι αἱ ἄλλοιώσεις, ἅς θὰ ἐπιφέρῃ ἀναποφεύκτως εἰς τὸ τουρκικὸν καθεστῶς ὁ πόλεμος;

POLITICUS

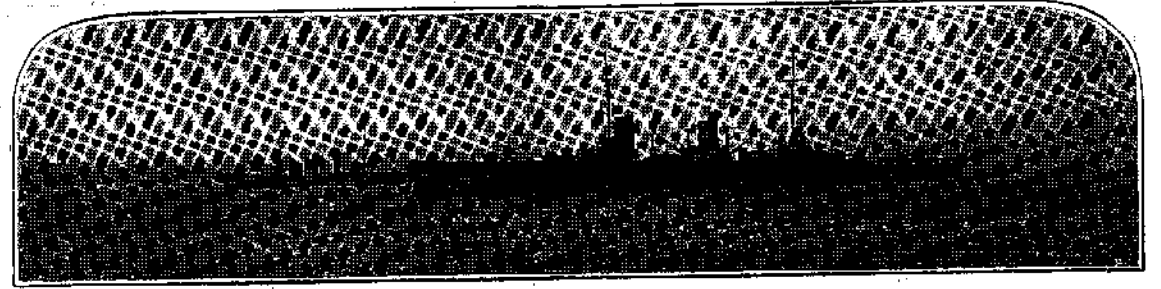
ΣΤΕΚΚΕΤΙ

ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΤΟ

Ἔνα ὄργανεττο παίζοντας τὸ δρόμο μας διαβαίνει.
Ἄνοιξα τὸ παράθυρο κ' ἐφάνη ἡ βραδυνὰ
καὶ μεσ' στήν καμαροῦλά μου ἀπὸ τὸς κάμπους
μὰ ἀνοιξιὰτικὴ πνοὴ γεμάτη μυρωδιά. [μπάνει,

Δὲν ξέρω γιατί τρέμουνε τὰ γόνατά μου πάλι
δὲν ξέρω γιατί δάκρυα μοῦ ἔρχονται πικρά.
Νά, γέρνω εἰς τὸ χέρι μου ἐπάνω τὸ κεφάλι
καὶ σ' ἐνα σὺλλογιζομαι ποῦ βροίσκεσαι μακρὰ...

Μετάφρασις Θ. ΒΕΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΤΟ "ΓΚΑΙΜΠΕΝ", ΚΑΙ ΤΟ "ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ,"

ΚΝΟΥΤ ΑΜΣΟΥΜ

Α Λ Η Τ Ε Ι Α

ΔΙΗΓΗΜΑ

* Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεῦχος *

Ἐ Ἄλλὰ φρονιμώτερο δὲν εἶνε βέβαια νὰ γνωρίξῃ κανεὶς στής ταβέρνες καὶ νὰ πίνῃ τὸν παρᾶ.»

«Παρατήρησες πῶς πίνω;» εἶπεν ὁ Γέσς.
«Πίνω μὲ ποτῆρι, διὰν οὐ πίνῃς μὲ διπλὸ ποτῆρι. Αἰωνίως.»

«Γιατὶ πρᾶγμα ἤθελες νὰ μοῦ μιλῆσῃς;» ἐρώτησα.

«Κ' ὅποτε δὲν θὰ ἔκανα τὸ σχέδιον, ποῦ ἔχω τώρα στὸ κεφάλι μου, ἂν δὲν ἐπιγυάναμε στής ταβέρνες», ἐξηκολούθησεν ὁ Γέσς.

«Τί εἶδος σχέδιον;»

Ἐ Ὁ μίστερ Ὠρι κ' ἡ μίσις Ὠρι ἐταξείδευαν σήμερον στὸ Σιάγο», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐ Ἐ;

«Κ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τζῶριθ θὰ διευθύνῃ τὴν Τράπεζα.»

«Καλά, τὸ ἀκουσα.»

Ἐ Ὁ Τζῶριθ εἶνε ὁ ἀδελφὸς τοῦ μίστερ Ὠρι, καθὼς ἔμαθα.»

Ἐ Ἄ, ἄ.»

Ἐ Ἄλλ' ὁ Τζῶριθ εἶνε περιβόητος μπεκρῆς.»

Ἐ Ὁλ' αὐτὰ τὰ ξέρω τώρα, Γέσς. Τί φλυαρεῖς λοιπὸν!»

Ἐ Ὁ Γέσς ἐξεφρόσθη κομμάτι σαφέστερον καὶ ἐνόησα, ὅτι ἤθελε — με λίγα λόγια — αὐτὴν τὴν νύχτα ἢ τὴν ἄλλην νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν Τράπεζαν. Ἐπρότερε νὰ τὸν ἐβοηθοῦσα.

Ἐ Δὲν τολμῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό», ἦταν ἡ ἀπάντησίς μου.

Ἐ Τότε θὰ πάρω μαζί τὸν Ὠντλεῦ.»

Κι αὐτὸ δὲν μοῦ ἄρεξε καὶ εἶπα:

Ἐ Τέτοιο πρᾶγμα δὲν τὸ ἔκανα ποτὲ ἀνδρᾶ. Εἶνε τόσον ἐπικίνδυνον. Ἄλλ' ἂν θέλῃς νὰ με μάθῃς»

Ἐ Κίνδυνος δὲν ὑπάρχει», εἶπεν ὁ Γέσς. «Ὅταν ἀρχίσῃ ὁ Τζῶριθ νὰ πίνῃ, ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε μικροδουλειές, ἐπιθεωρήσῃ καλὰ τὸ σπίτι.»

Κι ὁ Γέσς μοῦ ἔδειξε πρῶτα ἕνα προίον, ποῦ ἐπιδόνηζε μέταλλα, κ' ὅποτερα μὰ θαυμασιὰ τανάλια, ποῦ ἔπιανε τῆς βίδες. Αἱ κόψεις ἦταν λεπταὶ σὰν ξυραφιῶν.

Ἐ Κ' ὅποτερα;» ἠρώτησα, «τὰ κατόπι;»

Ἐ Τὰ κατόπι ἀπέχουν τόσον», ἀπήντησεν ὁ Γέσς. Ἐ Ὁ μίστερ Ὠρι χρειάζεται τρεῖς μέρες νὰ πάῃ καὶ τρεῖς μέρες νὰ γνωρίσῃ, ποῦ μᾶς κάνουν ἐξ' ἑαυτοῦ εἰς τὸ Σιάγο τέσσαρες μέρες κ' ἐν ὅλῳ μᾶς κάνουν δέκα». Κι ὁ Γέσς προσέθεσεν: «Ἄλλως δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου ν' ἀδειάσω ἐντελῶς τὴν Τράπεζα. Ὅ,ν χρειάζεσαι γιὰ τὸ κορίτσι εἶνε ἕνα καλὸ χρηματικὸν ποσὸν νὰ τὸ ἔχῃς ὡς βᾶσιν ἔπειτα μπορεῖς νὰ κάμῃς περισσότερες οἰκονομίες.»

Ἐ Ἐγνωρίσαμε μερικὲς ὄρες σὰν κοπρόσκυλα, τὰ μαγαζιά ἐκλείσαν κ' ὁ δρόμος ἐξώθησεν μίαν στιγμὴν ἀπὸ ἀνθρώπους, ποῦ εἶχαν τελειώσει τὴν ἡμερησίαν δουλειὰ τῶν. Μονάχα τὰ καπηλειὰ ἦσαν ἀκόμη ἀνοιχτά, ἐν ὅσῳ ἦσαν πελάται ὁ αὐτὰ.

Ἐ Τώρα χρειάζομεθα νὰ βροῦμε τὸν Τζῶριθ καὶ νὰ δοῦμε τὸ τί θὰ κάμῃ», εἶπεν ὁ Γέσς.

Κ' ἐγνωρίσαμεν ἀπὸ καπηλειῶ σὲ καπηλειῶ κ' ἤπιαμεν οὐσίον καὶ μπύρα, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν πελατῶν δὲν ἐβόηκαμε κανένα, ποῦ μοροσοῦσε

Τα ταχυδρομείον έφθασεν!... Έπειτα από την μεγάλην μάχην, που έσκόρπισε τόν θάνατον, θερμοί ακόμη από τόν αγώνα, σπεύδουν οί Άγγλοι πρὸς τόν άγακηνένον σάκκον, που έφερε την άνησυρίαν της μητέρας, τὰ φιλήματα της άσροβονιαστικής, τās εδχάς του κόσμου τών γυαριών και συγγενών που είναι μακριά εις τό χωριό και εις τήν πόλιν και περιμένουν μέ άγωνίαν τόν γυρισμόν του άγαπημένου.

νά ήταν ο Τζώριτζ. Και καταλήξαμε πάλιν εις τό πρώτον κατηλιό. Εκεί συναντήσαμε τον Τζώριτζ.

VI

Ο Τζώριτζ είχε καλοκαθίσει εκεί πολλές ώρες και δεν είχε βγῆ από τό σπίτι του γι' άστειά τό είχε πῆ ὁ ίδιος, όταν ήρθεν. Άλλ' όμως ήταν μιὰ τόσον ώραία φθινοπωρινή μέρα, προσέθεσε κατόπιν, και τό ίδιο έκανε που θα περνούσεν άλλην ώραν.

Ήτο κοντός, γεμάτος άνδρας, σαράντα χρόνων ἔ. δλιγώτερον, με έκπληκτικώς φιλήδονον βλέμμα. Ήτο κομψά ντυμένος και τὰ χέρια του ήσαν λευκά, διότι εκάθητο μονάχα και έγγραφε. Δεν μᾶς έπρόσεξε διόλου.

Ήρχισεν άμέσως νά πῆν γερά από τόν δρόμον εισήρχοντο άνδρες, οί όποιοι του ήσαν γνωστοί και μαζί των έπερνούσε τῆ βραδυά του εὐθύμα. Όλοι του έφρόνοντο με μεγάλην εὐγένειαν.

Όταν ὁ Γέσς έπλησίασε στο τραπέζι και τόν έπροσκάλεσε νά πῆ μαζί του, απήντησεν ὁ Τζώριτζ άρνητικά, διότι ήτο βέβαια μεγάλος άν-

θρωπος εις τήν πόλιν κί ὁ Γέσς ήταν ένας άλητης

«Άλλά πῆτε μαζί του», ειπεν ὁ ταβερνάρης «Οί δυὸ κύριοι έχουν γεμάτη τῆν τσέπη τους με παρᾶ», έπρόσθεσε κ' έδειξε τόν Γέσς και μένα.

«Θᾶχουν περισσότερα από μένα», απήντησε κ' έβγαλε τό πορτοφόλι του.

Είχε μέσα δλίγα χαρτονομίσματα. Άπ' εκείνην τῆν στιγμήν ανέλαθεν αυτός όλα τὰ έξοδα κ' έγράταρε τόν καθένα, που ήθελε νά έπινεν. Ὁ ταβερνάρης έκανε τό πᾶν γιά νά τόν ευχαριστοῦσε.

«Πρέπει νά πάω νά φέρω περισσότερα χρήματα», ειπεν ὁ Τζώριτζ. «Περιμένινάτέ με εδῶ, παιδιά!»

Έξῆλθεν. Ήταν πῶλν στο κέρι κ' έτραγουδοῦσε.

«Θανατάσιος άνθρωπος!», ειπαν οί άλλοι.

«Θά περάση έτσι ὅλη τῆ νύχτα».

Ὁ Γέσς δεν απήντησε λέξιν.

Όταν έπέστρεψεν ὁ Τζώριτζ, στήν αρχή άφησε νά φανῆ, ὅτι δεν ήμπορεσε νά βοῆ πλέον χρήματα, αλλά παρήγγειλεν άμέσως ένα σωρό ποτιὰ και έπλήρωσε πλονοιοπάροχα με τὰ χαρτονομίσματα, τὰ όποια έβγαζεν από τό πορτοφόλι.

«Έτσι έπέρασαν μερικῆς ώρες. «Τώρα πάμε στοῦ Κοργουαῦ», ειπεν ὁ Τζώριτζ. Ὁ Κοργουαῦ ήταν ὁ ιδιοκτήτης άλλης ταβέρνας.

«Έκλεισεν», ειπεν ὁ ταβερνάρης.

«Τότε ἄς τὸν σπάσωμε τῆν πόρτα», ειπεν ὁ Τζώριτζ. «Έλάτε, παιδιά».

Ὁ Γέσς κ' ἐγὼ εμείναμε πίσω, ὡσὸν νά εκάναμε τόν υπερήφανον ἢ ακολουθήσωμεν.

«Σεῖς οί δυὸ δεν θέλετε νάρθῆτε μαζί;» ειπεν ὁ Τζώριτζ. «Σᾶς προσκαλώ».

Και εδέησε νά πεισθῶμεν.

Ὁ Κοργουαῦ δεν είχε κλείσει ακόμη κ' εκεί ήτο μία εὐθύμη συντροφιά με ὁ Τζώριτζ κ' οί δικοί του έγιναν εὐχαριστως δεκτοί. Ὁ Γέσς δεν ήθελε γιά τόν εαυτό του και γιά μένα νά μείνη ἐπιτελῶς άφανῆς κ' άρχισε νά σφουρίξη σὸν καλλιτέχνης κ' έπεδοκιμάσθη πολύ.

«Σφουρίξει διαβολεμένα καλά!», ειπαν ὅλοι.

Εμείναμεν εκεί δυὸ ὥρες κ' ήπιαμε δυνατὰ ποτὰ εις άφθονην ποσότητα. Έπεινα διαρκῶς μισὰ ποτήρια, ὅπως μ' είχε μάθει ὁ Γέσς, και δεν

μ' έπέραξε τό ποτὸ διόλου, διότι άγωνιοῦσα πολύ, — δια τὰ πράγματα, που έμελλον νά συμβοῦν.

Ὁ Τζώριτζ έπλήρωσε τί χρεωσιτοῦσε και ειπε:

«Τώρα θά πάω σὶά κορίτσια. Καληνύχτα, παιδιά. Πρέπει νά πάω νά πάρω κί άλλα λεπτά».

«Άλλ' έχεις ένα σωρό χρήματα επάνω σου», τὸν απήντησαν.

«Δεν φθάνουν», ειπεν ὁ Τζώριτζ.

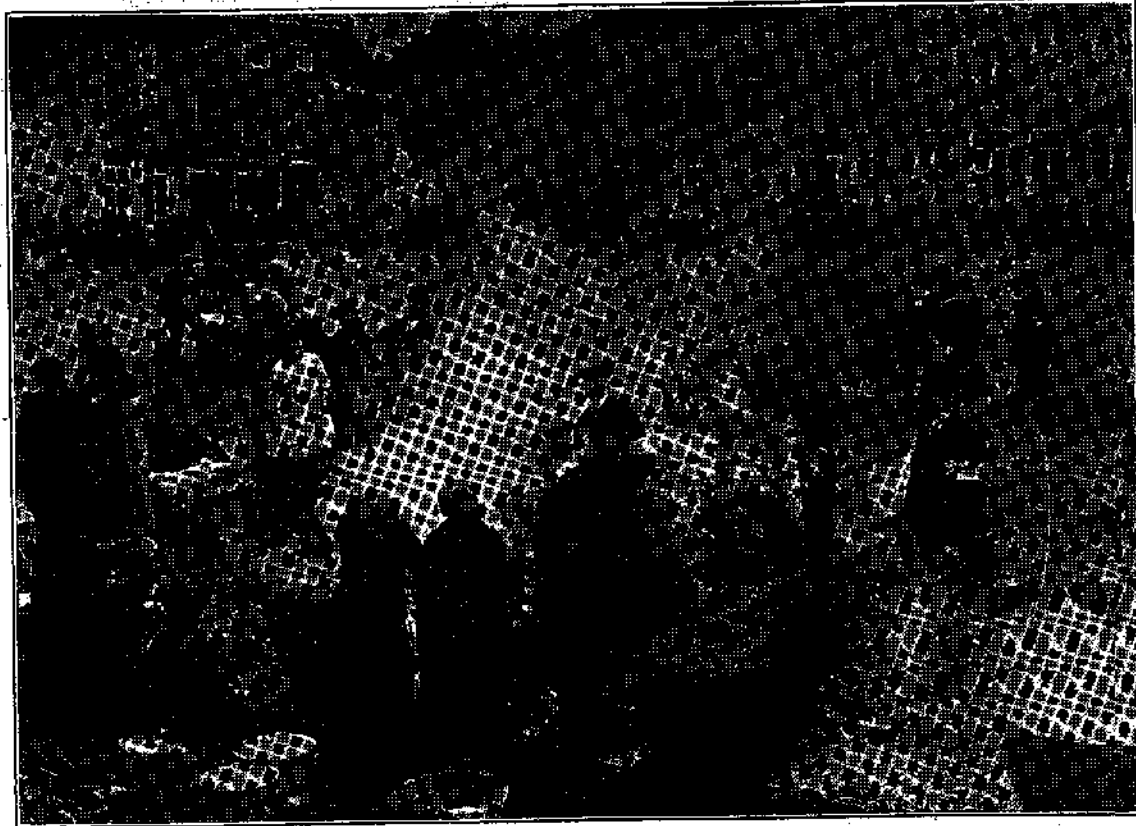
Διηυθόνθη τρικλιζοντας πρὸς τῆν θύραν.

«Απόψε ἡ Τράπεζα θά φτωγήνη κατά λίγα τᾶλληρα», ειπαν οί νέοι.

«Έτσι φαίνεται», απήντησεν ὁ Γέσς γοργὰ κ' εὐρηκολούθησε: «Ξεῦρσι νά ξεοδεύη τόν παρὰ του άριστοτεχνικά».

Άλλ' επειδῆ κανείς δεν ήθελε νά μιλήσῃ με τόν Γέσς, ὁ όποιος ήτο και εμεινεν άλητης, άπεχώρησαν ὅλοι από μᾶς.

Ὁ Γέσς μετέβη εις τό τραπέζι των απέναντι και ήρώτησε τόν καθένα χωριστὰ τί ήθελε νά πῆ, ἀλλ' ὅλοι ειπαν: «Όχι, εὐχαριστῶ, δεν ήθελαν νά πούν πλέον τίποτε».

Εις τό Μπαϊράκην της Ολλανδίας κολλαί πλατεία έχουν μεταβληθῆ εις πρόχειρα μαγειρεία και συσσίτια, όπου κατορθώνουν νά εβρουν ένα κομμάτι ψωμί και μιαν σούβαν τὰ κλήθη τών Βέλγων προσφύγων.

«Ελα να πιjs ένα ούισκν», έστράφη πρὸς ἐμέ. Τὸν ἐκύπταξα ἐκπληκτος.

«Μπορεῖ νὰ σοῦ χρεῖασθῆ αὐτό», εἶπεν ὁ Γέσς. Ἐπια δύο μεγάλα ποιήτρια οὐδὲν ἐδονάμισσα κ' ἐγὼ ἀκαταδάμαστος καὶ θὰ μπορούσα νὰ πετοῦσα ἔξω ἀπὸ τὸ καπηλειὸ τοῦ Κογγουαῦν δλους, τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου.

«Ὁ Γέσς κ' ἐγὼ ἐκαληνυχίσσαμεν κ' ἐβγήκαμεν εἰς τὸν δρόμον.

Σκοτεινὴ καὶ ἔρημη ἦταν ἡ πόλις. Ὁ Γέσς ἐπροπορεύετο καὶ διηρθύνθημεν πρὸς τὴν Τράπεζαν. Εἰς τὰ παράθυρα ἦτο φῶς καὶ συνεπεράναμεν, διὸ ὁ Τζῶριτς ἦτο στὸ σπιτί.

«Περιμένε με ἔδῶ!» εἶπεν ὁ Γέσς κ' ἔκαμε πέντε πηδήματα πρὸς τὸ σπιτί. Ἐξηφανίσθη εἰς τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

«Ποῦ νὰ ἔξῃ πάη;» ἐσκέφθη. Ἀνέμενα δυὸ λεπτά κ' ὁ Γέσς ἐγύρισεν. Ἐκαμε τὰ ἴδια πηδήματα.

«Ποῦ ἐπῆγες;» εἶπα.

«Ἐπῆγα ἀπάντι κ' ἐγύμνασα κομμάτι τὰ δάχτυλά μου στὴν κλειδαρότροπά του», ἀπήντησεν ὁ Γέσς. «Μποροῦμε νὰ περιμένωμεν ἔδῶ».

Ἐξαφνα μ' ἔπιασεν ὁ Γέσς ἀπὸ τὸν βραχίονα κ' ἐφιθύρισεν:

«Ἀκούς;»

Ἀκούσαμε κῆποιον νὰ δουλεῖ μετὰ τὸ κλειδί σὲ μιὰ κλειδαριά, νὰ δουλεῖ καὶ νὰ ἐβρίξῃ ὄλονεν περισσότερον.

«Ὁ Τζῶριτς εἶνε», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐκρυφθήκαμεν ὀπίσω ἀπὸ μιὰν γωνιά τοῦ σπιτιοῦ κ' ἀνεμέναμε.

«Δὲν μποροῦ νανοῖξω τὴν καταραμένην πόρτα!» εἶπεν ὁ Τζῶριτς κ' ἐβγήκεν εἰς τὸν δρόμον. «Νὰ πάξῃ ἡ ἀρχή, τὸ ντουλάπι ἔχει διπλὴ κλειδαριά!»

«Ὁ Τζῶριτς ἐπῆγε στὰ κορίτσια κ' ἐτροκίλιζε πολὺ.

«Τώρα ἄς κάμωμε μιὰ βόλτα, ἕως δτου νὰ ἡσυχάσουν τὰ πράγματα», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐνῶ ἐξεκαθήσαμεν εἶπα:

«Δὲν νομίζω πῶς θὰ τολμήσης νὰ τὸ κάμῃς αὐτό, Γέσς».

«Δές;» εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐπεθεώρησε τὰ σπιτία, ὅσον μπορούσε καλλιτερα εἰς τὸ σκοτάδι, ἐξέλεξεν ἕνα μαγαζὶ με διπλὴν πόρτα καὶ εἶπεν, διὸ ἤθελε νὰ μοῦ ἔδειχνε κῆτι. Προσεποιήθη διὸ ἦταν νῆπι μεθυσμένος καὶ ἐσκόταπεν ὡς ἀπὸ ἀδεξιότητα εἰς τὴν πόρτα. Τὸ κίνημά του ἐπροξένησε δυνατὸν ἠχοῦν σ' ὄλο τὸ σπιτί κ' ἡ πόρτες ἀνοῖξαν διάπλατες.

Ἐνας ἄνδρας, ποῦ ἐφύλαττεν, ἐφώναξεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ μαγαζὶ: «Τὶ διάβολο τρέχει;»

Ὁ Γέσς ἐπιμένει τροκίλιζόμενος εἰς τὴν πόρτα, ὡσὰν νὰ μὴ καταλαβαῖν ὁ ἴδιος πῶς ἐβρέθη ἐκεῖ.

«Ποῖος εἶνε;» ἐρωτᾷ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ μαγαζὶ.

«Θὰ πυροβολήσω, μασκαρᾷ, ἂν δὲν ἀπαντήσης».

«Ἐγὼ εἶμαι», ἀπαντᾷ ὁ Γέσς μετὰ μεγάλην ἀμηχανίαν ἀπὸ τὸ μεθύσι καὶ πέρτει χάρμον.

Ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ μαγαζὶ ἐχρειάσθη τότε νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν σῶσῃ εἰς τὸ πεζοδρομῖον.

Καὶ τόσον καλά ἐγνώριζεν ὁ Γέσς νὰ μαρολογῇ ὅπως οἱ μεθυσμένοι, ὥστε ὁ φρουρὸς ἐνόμισεν ἐπιτελῶς, διὸ ἐπρόκειτο περὶ ἀκουσίας διαροήξεως.

Ἐκλείσε τὴν θύραν πάλιν μανιασμένος.

«Πόσον θὰ ἐφουρδίσθη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος», εἶπεν ὁ Γέσς, «διὰ μ' ἐπιλήσιασεν εἰς τὸν δρόμον.

«Ἀλλοῦθς θὰ ἐγίνετο ἴσως μιὰ μικρὴ δουλειά».

«Τώρα βλέπω, διὸ μπορεῖς νὰ τολμήσης, διὸ δῆποτε κ' ἂν εἶνε», εἶπα.

Καὶ πάλιν εὐρεθήκαμεν πρὸ τῆς Τραπεζῆς. Ὁ Γέσς εἶπε:

«Πρέπει νὰ βρῆς ἔδῶ εἰς τὸν δρόμον μιὰ φουχία ἄμμον καὶ νὰ τὴν ἐσκοφενδονίσῃς στὰ παράθυρα ἂν ἔσθῃ κανεῖς».

«Ναί;» εἶπα κ' ἄκουσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ σὰν σφυρί.

«Καὶ τώρα πηγαῖνω», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐοιάθηκα μιὰν στιγμὴν ἐκεῖ καὶ τὸν εἶδα νὰ ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἄν ἤρχετο κάποιος τώρα καὶ μ' ἐρωτοῦσε γιατί ἐστεκόμην ἔδῶ, τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα; Ἐξήτησα μιὰ φουχία ἄμμον καὶ τὴν ἐκαθάρισα ἀπὸ τὰ πετραδάκια ὁ δρόμος δὲν ἦτο λιθοστρωμένος καὶ ἦτο γεμάτος ἀπὸ στεγνὴν ἄμμον. Ἄν ἐφαίνετο τίποτε, ἡ πόλις ἦταν ἡσυχῇ, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἀντηχοῦσε κάτω εἰς τὸν σταθμὸν τὸ σφύριγμα τῶν ἀτμομηχανῶν, ποῦ ἔθεταν εἰς τάξιν τὰ τραῖνα τῶν σιτηρῶν! Ἐξαφνα ἀκούω βήματα εἰς τὸ πεζοδρομῖον. Θέλω νὰ ρίξω τὴν ἄμμον στὰ γυαλιὰ τῶν παραθύρων τῆς Τραπεζῆς, ἀλλ' ἂντι νὰ κάμω αὐτό, πηγαῖνω ἴσα πρὸς τὸν ἐρχόμενον, λέγω καλησπέραν καὶ λαμβάνω ἀπάντησιν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει τὸν δρόμον του.

Ὁ Γέσς θὰ ἔλειπε πέντε λεπτά τώρα.

Ἀκούω τώρα καθαρὰ ἕνα ἑλαφρὸν τρέξιμον εἰς τὴν Τράπεζαν, πολλὰς φορές ἐπαναλαμβανόμενον. Βέβαια ὁ Γέσς θὰ κόβῃ βίδες, σκέπτομαι καὶ ἔαφνίζομαι διὰ τὴν ψυχραιμίαν του. Ἡξερα ποῦ θὰ ἔφενγα, ἂν ἦταν ἀνάγκη κάτω πρὸς τὸν σιδηρόδρομον, ὅπου ἦσαν αἱ πολλὰ ἀποθήκα κατὰ μήκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

Διήρκεσε πολὺ αὐτὴ ἡ υπόθεσις, μιὰν αἰωνιότητα. Ὁ Γέσς ἀρχίζει νὰ προνιῶν μετὰλλον μέσα, ἀκούω ἕως ἔδῶ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ κῆτισμα καὶ ἡ ἀπαρδειγμάτιση ἀναίδειά του με καταδοσανίζει.

Ἄν κατώρθωνεν, ἀλήθεια, τώρα νὰ ἐκλεθε τίποτε τῆς προκοπῆς! σκέπτομαι καὶ καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἐπιθυμίαν διὰ τὸ μεριδίον μου. Καὶ ὅσον ἐπεροῦσεν ἡ ὥρα, τόσον ἡρεμότερος ἐγί-

νόμουν καὶ ἐπερπατοῦσα ἐπάνω-κάτω εἰς τὸ πεζοδρομῖον καὶ ἐσπλοοζόμεν. Καὶ τὸ κορίτσι τοῦ κτήματος ἐσπεπτόμην ἐπίσης. Ἄλλη Ρόδιτσερς τὸ ἔλεγα.

Τώρα λείπει βεβαίωτα μιὰ ὥρα ὁ Γέσς καὶ ἀκόμη δὲν ἐγύρισεν. Ὄταν τέλος ἐπῆρα θάρρος κ' ἀπεφάσισα νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸν κήπον νὰ κυτάξω, νάτος ὁ Γέσς νὰ βγαῖν. Προχωρεῖ καὶ τὸν ἀκολουθῶ κάτω πρὸς τὰς ξυλῖνας ἀποθήκας κατὰ μήκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

«Καταραμένη ἀποτυχία!», εἶπε φροσῶντας μετὰ τὴν βαρεῖαν ἐργασίαν του.

«Τὶ συνέθη;» ἐρώτησα.

«Αὐτὸς ὁ ἀναθεματισμένος Τζῶριτς θὰ ἐπῆρεν δλόκληρον τὴν Τράπεζα μαζί του στὰ κορίτσια», εἶπεν ὁ Γέσς. «Τὸ σφύριον ἦταν ἀδειανό. Μονάχα τὰ πρωτόκολλα εἶχαν ἀπομείνει».

Μυστικὴ εὐχαρίστησις με κατέλαβεν εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην καὶ τὴν ἐξεδήλωσα ἀπεριορίστως, ἐνῶ τὸν ἐκτύπησα εἰς τὸν ὄμιον καὶ τοῦ εἶπα:

«Δὲν ἐπῆρες, λοιπὸν, τίποτε;»

«Τὶ νὰ ἐπαινω, κοιντόπραμμα;» εἶπεν ἐξαγρωμένος ὁ Γέσς. «Δὲν θέλω νὰ μείνω περισσότερον ἔδῶ», ἐξηκολούθησε θυμωμένος, «πρέπει νὰ ἐπιχειρήσωμεν κῆτι ἄλλο».

Καὶ ὁ Γέσς ἐπροχώρησε πρὸς τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἕως τὸν σταθμὸν καὶ ἐπῆγα μαζί του. Εἶχα κατακουρασθῆ ἀπὸ τὴν μακρὰν μου ὑπηρεσίαν σκοποῦ καὶ εἶπα:

«Ἐλλικρινῶς, δὲν νομίζω ὅτι ἔχουν ἕνα σκοποῦν αὐτὰ τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ τὰ παρατήσωμεν!»

«Ἐνα ἀκόμα θὰ ἐπιχειρήσωμεν», εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐπορεύθη πρὸς τὸν σταθμὸν καὶ ἠρώτησε τὸν τηλεγραφετῆν, πότε θὰ περάσῃ ἕνα τραῖνο με διεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς. «Σὲ μισὴ ὥρα», ἀπήντησεν ὁ τηλεγραφετῆς ὑπάλληλος καὶ ἐκύτταξε τὸ ρολόγι.

«Δοιπὸν, δὲν γίνεται τίποτε πρὶν νὰ περάσῃ τὸ τραῖνο», μοῦ εἶπεν ὁ Γέσς.

Ἐκαθίσασμεν πλησίον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ καὶ περιμέναμε τὴν μισὴν ὥραν, ἂν καὶ ἔπαρτιάσαμεν. Ἡ ἀρχὴ ἄρχισε νὰ σιμῶν.

Ὄταν ἠκούσθη ἀπὸ μακρὰν τὸ τραῖνο, ἐσηκώθη ὁ Γέσς καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν περιμένω.

Ἐμπῆκε πάλιν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν κ' ἔμεινε μέσα. Ἐπερίμενα. Τὸ τραῖνο ἤρθε, ἐσταμάτησε κ' ἐξεκίνησε πάλιν. Μιὰν δλόκληρον ὥραν περιμένα τοῦ κάκου καὶ εἰς τὴν ἀνατολὴν ἤρχισε νὰ φωνίξῃ. «Θὰ κατοπιεῖν καμμιά δουλειά», ἐσκέφθη. Καὶ ἐπῆγα πρὸς ἀναίτησίν του, εἰσῆλθον εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἠρώτησα ἂν εἶχαν ἴδῃ τὸν σύντροφόν μου.

«Ἐφυνγε μετὰ τὸ τραῖνο», ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ τηλεγραφετοῦ.

Ἄ, ἔφυνγε μετὰ τὸ τραῖνο, εἶπα καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ φανερώσω μεγαλύτερον ἐκπλήξιν. Μιὰ ὑποψία ἤρχισε νὰ με καταλαμβάνῃ προκειμένου περὶ τοῦ Γέσς, διὸ ἴσως κῆτι ἄλλο ἀπὸ πρωτόκολλα θὰ εἶχεν εἶσῃ εἰς τὴν Τράπεζαν. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε πυρετὸν καὶ μοῦ εἶχε φερθῆ τόσον παράξενα.

Ὁ τηλεγραφετῆς ὑπάλληλος ἠρώτησε μειδιῶν: «Σοῦ τὸ ἔσκασε;»

Τοῦ ἀνταπέδοσα τὸ μειδίωμα καὶ εἶπα με ἐιοιμότητα:

«Ὄχι, ἤξερα, διὸ θὰ ἤθελε νὰ ταξειδέσῃ. Δὲν τὸν ἐγνώριζα καὶ τοῦ εἶχα πῆ ἴσα-ἴσα, διὸ δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε μαζί του».

Μὲ χιλιάς σκέψεις εἰς τὸν νοῦ μου ἀφήμα τὸν σταθμὸν. Εἶχα μείνει κατάπληκτος πρὸ αὐτῆς τῆς ἀναίδειας τοῦ συντρόφου μου. Φυσικὰ θὰ ἐστάθη τυχερὸς ὁ παληάνθρωπος καὶ θὰ εὐρῆκε σημαντικὰ ποσὰ εἰς τὴν Τράπεζαν. Καὶ μένα δὲν ἐσκέφθη νὰ μοῦ δώσῃ τὸ παράμικρον μεριδίον.

Ὁ διάολος νὰ τὸν ἐπαιρνε!

(Ἐκεῖται συνέχεια)

Μετᾶφρ. Δ. ΚΑΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΨΕΜΜΑΤΑ

Ἐλαβὰ τὸ γράμμα σου. Θέλωσες σὶ ἀλήθεια; Καὶ μοῦ γράφεις με καὶμὸ δὲν κατεβιαῖ; Θέλεις νὰ χωρίσωμε; Εἶναι παραμύθιον; Εἶναι χωρατά;

Εἶν ἀλήθεια σὶν ἀρχή, ψέμματα σὶν ἄκρη, ὅσα λὲς ἀπὸ γράμμα σου τὸ σημεῖνὸ. Γιατὶ ἐκεῖ ποῦ τέλειωσες, φαίνεται ἕνα δάκρυ, δάκρυ ἀληθινὸ...

ΟΡΕΣΙΒΙΟΣ

I. E.

Ο απελπισμένος αντίδικος έχει πολλές ζητήσεις σωτηρίας εις τὸ δικηγορικόν του γραφείον, καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐξήλθει ἐν ἀναρρώσει. Ἄν δὲν εἶναι ὁ «δικηγόρος» — ἔτσι δπως τὸν θέλει ὁ νεώτερος Ἕλλην, ἀναλαμβάνοντα τὴν ὑπεράσπασιν πάσης ἀδελώτητος — εἶναι ὁμοίως ὁ Δικηγόρος, ὅπως τὸν ἐραντάσθη ὁ Νόμος ὅταν τὸν ἐδημιούργει.

Βαθὺς μελετητὴς τῆς ἐπιτήμης του, εὐρίσκει τρόπον ἄνακαλύπτει πάντοτε εἰς τοὺς κόλπους τῆς τὸ δίκαιον τοῦ πελάτου του. Ὅλη αὐτὴ ἡ σοφία ἐν τούτοις κατορθώνει νὰ ἔχη καὶ κοσμικώτατα διαλείμματα, ὅπου ὁ σοφὸς ὑποχωρεῖ χάριν τοῦ χαριστάτου ὀμιλητοῦ καὶ αἱ «Νεαραὶ» τοῦ Ἰουστινιανού ἀκριοῦν ἐμπρὸς εἰς τὰς νεαρὰς ἀττίδας. Ἐπὶ

ΑΤΘΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

Ὁ ἥλιος βασιλεύει.
Τριγύρω στ' ἀκρωτήρια
τὸ κύμα δὲν σαλεύει.
Μέσ' ἀπ' τὰ τρεχαντήρια,
ποῦ στέκουν ριζωμένα,
ὁ ναύτης ἀγναντεύει
νερὰ μαρμαρωμένα.

Ἄπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα
στὰ βάθη τοῦ Ἄπειρου
χύνεται ρόδου χρῶμα.
Καὶ τὰ νησιά τριγύρου
φαίνονται σὰν νὰ πλέουν
σὲ μιὰ μαγεία ὄνειρου
κ' ἓνα μυστήριον πνεῦνον.

Θαρρεῖς πῶς κατεβαίνει
ἡ Δόξα ἀπ' τὰ οὐράνια
καὶ τὰ νησιά μας ραίνει
μὲ ρόδινα στεφάνια.

A. ΠΡΟΒΕΛΕΥΤΙΟΣ

παντὸς θέματος γνωρίζει μίαν ἱστορίαν καὶ ἓνα ἀνέκδοτον ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς παλαιούς Ἕλληνας συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων γνωρίζει καὶ τὸν πλέον ἀσημον, καὶ φθάνει, κάμων τὸν γῦρον τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἱστορικοῦ κόσμου, εἰς τὴν νοπὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ χιλίους θαυμαστοὺς μαιάνδρους. Ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητον αὐτὸ ταμεῖον ἀντλεῖ πᾶσαν σοφίην, εὐθύμιον, ἀνέκδοτον καὶ περιεργὸν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σερβίρει μὲ καταπληκτικὴν εὐκολίαν μεταξὺ ἑνὸς φιλοφρονήματος καὶ ἑνὸς λατινικοῦ ρητοῦ. Κατασκευάζει λογοπαίγνια εἰς τρεῖς γλώσσας, καὶ κομπλιμέντα εἰς τέσσαρας διότι εἰς τὰ τελευταῖα προσθέτει καὶ τὴν γλώσσαν τῆς καρδίας, ἡ ὁλοία ποῦ καὶ ποῦ ὀμιλεῖ καὶ ... φλυαρεῖ μάλιστα.

ΤΟ ΔΕΚΔΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Στιγμὴ καὶ Αἰωνιότης.

(Διάλογοι τοῦ κ. Ἀσόφου μὲ τὸν μαθητὴν του).

Ὁ κ. ΑΣΟΦΟΣ.— Μάντευσε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι!
Ὁ ΜΑΘΗΤΗΣ.— Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν βέβαια...
Ὁ κ. ΑΣΟΦ.— Ἐμάντευσε κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν ἔρχομαι, ἀλλ' ἀπὸ μίαν μακρὴν ἐξοχὴν. Φθάνω ἀπὸ τοὺς Τροπικούς! Ἐκαμα τὸν περίπατόν μου μέσα εἰς ἓνα Ἰνδικὸν δάσος, ἐπλήγηκα μέσα εἰς τὴν ἀκολουσίαν τῆς σκιάς, εἰσέπνευσα τὰ δυνατὰ ἀρώματα τῶν βανανῶν καὶ τῶν μάγκαν, εἶδα πονηροὺς πύθρακας νὰ μὲ κοροιδεύουν μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά τῶν παραδόξων δένδρων καὶ νὰ μὲ λιθοβολοῦν μὲ Ἰνδοκάρυδα, ἐκινδύνευσα νὰ διαγκωθῶ ἀπὸ μίαν κόμπραν, ποῦ εἶχε σηκώσει τὸ μισὸ τῆς σῶμα ἀπὸ τὴν γῆν καὶ μοῦ ἐσφύριζε σατανικά, καθὼς ἐπενοῖσα, καὶ, ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐπέρασα τὸν Γάγγην, εἰς μίαν χρυσοῦν δύσιν Ἡλίου, μ' ἔνα μονόξυλον, ἐπὴγα καὶ ἀνεπαθῆν ἐπάνω εἰς τὰ σκαλοπάτια μιᾶς Παγόδας, ποῦ ἦτον ὀλόκληρη μίαν νταντέλλα ἀπὸ χρωματιστὸν μάρμαρον...
Ὁ ΜΑΘ.— Ἐρχεσθε λοιπὸν ἀπὸ τὸν Κινηματογράφον;
Ὁ κ. ΑΣΟΦ.— Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τοὺς Τροπικούς. Εἶδα τὰ φύλλα τῶν δένδρων νὰ σαλεύουν ἀπὸ μίαν πραγματικὴν πνοήν, τὰ νερὰ νὰ κυλοῦν καὶ νὰ κυματίζουν μὲ μίαν πραγματικὴν ὀρμήν, εἶδα τὸν θαμβόν, μέσα εἰς τοὺς χρυσοὺς ἀτμούς, Ἡλίον εἰς μίαν πραγματικὴν στιγμήν τῆς τροχιάς του καὶ, ἂν ἔτῃσα εἰς μίαν παρῳχημένην στιγμήν, μαζί μὲ τὴν ἄλλην φύσιν, ἔτῃσα ὁμοῦ ἀναχρονιστικῶς μίαν πραγματικὴν ζωὴν. Καὶ αὐτὸ εἶναι, κυρίως, ποῦ μοῦ χαρίζει τὴν ξεχωριστὴν ἡδονήν!
Ὁ ΜΑΘ.— Τί ἀκριβῶς δηλαδὴ;
Ὁ κ. ΑΣΟΦ.— Ὅτι, ἐναντίον ὅλων τῶν πεζῶν νόμων τοῦ χρόνου καὶ τοῦ διαστήματος, ἤμπορῶ νὰ ξαναζῶ στιγμῆς, ποῦ ἐπέρασαν, μαζί μὲ τὴν κίνησιν μιᾶς ζωῆς, ποῦ ἐκύλισεν ἤδη εἰς τὸ χάος καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ὡς ἀνάμνησις. Μία μαγικὴ δύναμις μ' ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ μ' ἐταξείδευσε, ὄχι μόνον εἰς τὸ διάστημα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν χρόνον, καὶ μ' ἔκαμε θεοτὴν σύγχρονον μὲς ἡμέρας μακρυνοῦ καὶ ἀγνώστου τόπου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ποῦ ἐκινήθησαν ἀπὸ μίαν πνοήν τοῦ δεσικοῦ, τὴν ἡμέραν αὐτήν, τὸ φῶς ποῦ ἐπαίξεν ἐπάνω εἰς τὸ κύμα, τὸ στήθος ποῦ ἀνεστῆναζε, τὰ χεῖλη ποῦ ἐκόλλησαν ἐρωτικά, ὁ διαβάτης ποῦ ἐπέρασεν ἀνεπαθὸς εἰς τὸν μεγάλον δρόμον, ὁ ἀγνωστὸς σκόλος ποῦ ἐκούνησε τὴν οὐράν του, ὡς ἐορτάσιμον σημαίαν, εἰς μίαν στιγμήν τοῦ ἀπειροῦ χρόνου, ὅλη ἡ ζωὴ, ποῦ ἐλησμόνησεν ἤδη τὸν ἑαυτὸν τῆς ἰδίας, ἐπανελάβε, πρὸς χάριν μου, τὸ ὄραϊον καὶ μελαγχολικόν τῆς παιγνίδι. Τὸ «ἐπανελάβε» εἶναι ἓνας τρόπος τοῦ λέγειν. Κυριολεκτικῶς δὲν τὸ ἐπανελάβε. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμάσιον. Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποῦ ἐταξείδευσα διὰ μέσου τοῦ χρόνου, μὲ μίαν διαβολικὴν μηχανήν, ὅπως ἐκείνην ποῦ ἐπροφήτευσεν ὁ Οὐέλς, καὶ ἐφθάσα, ὡς ὄνειρῶδες ταξιδιωτῆς, εἰς μίαν μακρὴν γῶραν. Καὶ ἐνῶ ἐξελίγησα σήμερον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀντὶ νὰ φθάσω εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγη, μετὰ εἰκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας, ὅπως θὰ ἦτο τὸ φυσικόν, ἐφθάσα

ἐκεῖ... πρὸ ἑνὸς ἔτους. Ἐφθα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Πλοτεῖαν τοῦ Συντάγματος τὴν 12 Δεκεμβρίου 1914 καὶ εὐρέθηκα εἰς τὸν Γάγγην τὴν 12 Δεκεμβρίου 1913! Σοῦ ἐδόθη ποτὲ ν' ἀπολαύσῃς ὀριώτερον παραδόξον ἀπ' αὐτό;
Ὁ ΜΑΘ.— Ὁμολογῶ, ὅτι ἐμπρὸς εἰς τὸ πᾶν τοῦ Κινηματογράφου δὲν ἐσκέφθηκα ποτὲ κατὰ τόσον περιπλοκὸν τρόπον.
Ὁ κ. ΑΣΟΦ.— Καὶ ὁμοῦ εἶναι ὁ ἀπλούστερος τρόπος τῆς σκέψεως, τὸν ὁποῖον ἔκρηπε ν' ἀκολουθήσῃς. Ἄν ὑπάρχη μία ἡδονὴ εἰς τὴν ἐφεύρεσιν αὐτῆν, εἶναι αὐτὴ, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα θαυμάσια ποῦ μὲς προσφέρει. Ὅταν βλέπω π. χ. τὴν ἐρωμένην μου, τὴν Λύδαν Μπορέλλι...
Ὁ ΜΑΘ.— Ἀπεκτίσαστε λοιπὸν καὶ ἐρωμένην ἐπάνω εἰς τὸ πᾶν τοῦ Κινηματογράφου;
Ὁ κ. ΑΣΟΦ.— Ἀντυχῶς, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, οἱ ἐρωτες τῶν σκιῶν, εἶναι οἱ μόνοι ἐρωτες, εἰς τοὺς ὁποίους δικαιῶμαι ἀκόμη. Εἶναι ἐρωτες, εἰς τοὺς ὁποίους, ἡ ἐνδεχομένη κατὰκτησις, δὲν ἀπέλει ἐξαρτικὸς κινδύνους ἀμοιβῶν ἀπογοητεύσεων καὶ μονομερῶν ἐξευτελισμῶν. Ὅταν βλέπω λοιπὸν τὴν Λύδαν νὰ παῖξη ἐμπρὸς μου τὴν μουσικὴν συμφωνίαν τοῦ σώματός της, δὲν εἶναι τόσον ἡ ἀρμονία τῶν ἐμφύτων σαλευμάτων τοῦ σαρκίνου κύματος καὶ ἡ πλαστικότης τοῦ ἐνσάρκου ἀγάλματος, ποῦ μὲ συγκινεῖ. Εἶναι ὅτι ἡ νοσταλγία ἐκείνη ἐγκατάλειψις τοῦ ὀραίου σώματος μέσα εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐραστοῦ καὶ τὸ σάλειμα τῶν χευλῶν, ποῦ ἀναποδοῖδουν ἓνα κρυφὸν φίλημα, δομένον πίσω ἀπὸ τὸ ρόδινον κοχλὶ τοῦ αὐτιοῦ, μὲ ἓνα ἄλλο ὄριον φίλημα πρὸς τὸ κενόν, ποῦ κάμνει ν' ἀνατριχιάσῃ ὀλόγηρα ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τὸ μέγα σύμπα, εἶναι, λέγω, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ μυσταγωγία τῆς ἡδονῆς, ποῦ ἐπῆρε μίαν στιγμήν, γίνεται μίαν αἰωνιότης. Ἡ περὶ αὐτῆς μηχανὴ τοῦ Κινηματογράφου ἐπέτῃχε λοιπὸν τὸ μέγα θαῦμα. Ἀνεγνώρισε τὸ δικαίωμα εἰς τὸ φίλημα καὶ εἰς τὸν σπασμὸν τῆς ἡδονῆς, εἰς τὰ ὄραια αὐτὰ πτερωτὰ ἐφήμερα, ποῦ ἐφροκισθήσαν ἀπὸ τὴν ζηλότυπον θεότητα μὲ τὴν ζωὴν μιᾶς στιγμῆς, τοὺς ἀεγνώρισε τὸ δικαίωμα νὰ σφραγίζωνται ἐπάνω εἰς τὴν βίβλον τῆς ζωῆς μὲ τὴν σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος. Εἶδατε ποτὲ ἓνα φίλημα νὰ ζῆση περισσότερον ἀπὸ ὀλίγα δευτερόλεπτα; Ἴδου ὅτι τὸ φίλημα τῆς περασμένης ἀνοιξέως ἀνθεὶ ἀκόμη τὸν φτερινὸν χειμῶνα καὶ θὰ ἀνθήσῃ πολλοὺς χειμῶνας ἀκόμη. Ἡ ἐρωμένη μου, ἡ Λύδα Μπορέλλι, θὰ μοῦ ἀπλώσῃ τὰ ἐμφυτὰ χέρια της καὶ θὰ ἐξ ακολουθῆ νὰ μὲ σέρνῃ εἰς τὸν παρῳδισμὸν τοῦ στήθους της, μέσα εἰς τὸ σπῆρον ἡμίφως τοῦ ἰδίου κήπου, καὶ ὅταν ἀκόμη θὰ σπαίξῃ μέσα εἰς τὸν τάφον. Καὶ ἐνοεῖς, φίλε μου, ὅτι, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζῆσω ἄλλα ἐβδόμηνα χρόνια καὶ νὰ μείνω πιστὸς εἰς τὸν ἐρωτὸν μου, δὲν θὰ ἐξήρανα ποτὲ, ὅτε θὰ ἐξεφτα εἰς τὸν κρημνόν, ἀπὸ ἐρωτικὴν ἀπελπίσιν...
Ὁ ΜΑΘ.— Ἀλλὰ ἐσεῖς ὑψώνετε διδυραμβον εἰς τὴν ταυίαν τῶν χιλίων πεντακοσίων μέτρων, ποῦ εἶναι ἡ γὰρα τῶν ἀστῶν.
Ὁ κ. ΑΣΟΦ.— Τὸν ἠρώνα δικαίως! Ὁ Κινηματογράφος ἐδημιούργησεν ἀπὸ τὴν Στιγμὴν μίαν Αἰωνιότητα. Καὶ τί ἄλλο εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔχει περισσότερα δικαίωμα ἐπὶ τῆς Αἰωνιότητος ἀπὸ τὴν Στιγμὴν;
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

COMMERCIAL UNION ASSURANCE CO LTD

“ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ,”

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΔΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
 ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΤΩ 1861

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1914.

Καταθέσασα την εκ δραχμών 200,000 εγγύησιν του νόμου ΓΥ-Γ' (1919)
 παρά τη ένταύθα Ιονική Τραπεζή Ltd.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧ. 600.000.000

ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΡΑΛΛΗΣ — ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΠΛΥΤΑΣ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΦΩΤΟΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΑΖΑΝΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΝ ΙΗ. ΑΝΑΤΟΛΗ
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
 ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ — ΣΤΟΑ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ
 Μόνον το Τυπογραφείον Ε. Καζάνη
 έβραβεύθη εν τή Έκθεσει του Βορδω.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΟΜΜΩΣΕΩΣ

Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

4 — ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ — 4

Γνησία Κολώνια Ν. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ΣΟΝΟΣ 75

Α. ΑΝΕΑΝΑΡΙΑΝΟΥ
 ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ
BRIDGE

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ Β. ΚΟΝΤΟΜΑΝΩΛΗ

ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 3

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Προκηρύσσει διαγωνισμόν πρός εκπόνησιν δύο μελετών: Α) Διά την ανακαίνισιν και μεταρρυθμίσιν των προσόψεων του Δημοτικού Καταστήματος και Β) Διά την ανέγερσιν νέου περιφράγματος και εισόδου εν τῷ Α' Νεκροταφείῳ.

Οι διαγωνισθησόμενοι δεόν να υποβάλωσι τὰς μελέτας αὐτῶν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Μηχανικῆς τοῦ Δήμου Ὑψηλείας μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1915, συμμορφούμενοι πρός τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως, τῆς ὁποίας δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι ἐν τῷ Δημοτικῷ Καταστήματι (Γραφεῖον Διευθύνσεως Μηχανικῆς Ὑψηλείας).

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 18 Νοεμβρίου 1914.

Ὁ Δήμαρχος Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ “ΜΟΥΣΙΚΗ,”

Ὅλα τὰ τραγούδια ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἀνθετῶν

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ
 ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
 ΠΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΑΕΡΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

ΣΤΑΡΡ ΣΤΑΡΡ

Πιάνα καὶ ἀεροκύμβαλα ὄλων τῶν τιμῶν
 μὲ μηνιαίας δόσεις ἐκ δρ. 40

ΑΘΗΝΑΙ

Σταδίου 21, Στὰ Ἀρσακείου 13 — 15
 Κατάλογοι δωρῶν ἐπὶ αἰτήσῃ

ΛΟΥΤΗΡΑΣ ΧΥΤΟΣΙΔΗΡΟΥΣ ΕΜΑΤΟΜΕΝΟΥΣ

Θερμοσίφωνας, Νιπτήρας ἐν πορσελάνῃς
 κτλ. Ἀγγλικῶ Ὀίκου Twyford's Ltd ἐν
 μεγάλῃ παραποαταθήρῃ εὐρίσκοντε εἰς τὸ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΒΕΝΤΟΥΡΗ

Πανεπιστημίου 71

Ὡς καὶ ὄλα τὰ εἶδη οἰκοδομικῆς: Σιδηροδο-
 κούς, Πλάκας Μωσαϊκάς ἐν σιμέντῳ κτλ.

ΑΘΗΝΑΙ — Ὀδὸς Ἐρμού 274

ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Σ. Π. Α. Π.

Ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν

- 8.30 π.μ. Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Τρίπολιν, Μεγαλόπολιν, Κυπαρισσίαν, Καλάμας.
- 7.05 » Διὰ Κόρινθον, Καλάβρυτα, Πάτρας, Κυλλήνην (λουτρά), Πύργον, Ὀλύμπια.
- 8.20 » Διὰ Κόρινθον καὶ τὰς μέχρις Ἀργάτας στάσεις.
- 1.00 μ.μ. Διὰ Κόρινθον, Ναύπλιον, Πάτρας.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

- 7.30 π.μ. Διὰ Κόρινθον, Ἀθήνας.
- 11.40 » Διὰ Καλάβρυτα, Κόρινθον, Ναύπλιον, Ἀθήνας.
- 6.30 » Διὰ Κυλλήνην (λουτρά), Πύργον, Ὀλύμπια, Κυπαρισσίαν, Καλάμας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν.
- 3.45 μ.μ. Διὰ Κυλλήνην (λουτρά), Πύργον, Ὀλύμπια.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Καλαμῶν

- 7.00 π.μ. Διὰ Κυπαρισσίαν, Ὀλύμπια, Πύργον, Πάτρας, Μεγαλόπολιν, Τρίπολιν, Ναύπλιον, Ἀθήνας.
- 12.05 » Διὰ Πύργον, Ὀλύμπια, Τρίπολιν.

ΑΦΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

- 4.40 μ.μ. Ἐκ Πατρῶν, Τριπόλεως, Ναυπλίου.
- 6.15 » Τοπικὴ ἐκ Κορινθοῦ.
- 7.05 » Ἐξ Ὀλυμπίων, Πύργου, Κυλλήνης (λουτρῶν), Πατρῶν, Καλαβρυτῶν.
- 8.05 » Ἐκ Καλαμῶν, Κυπαρισσίας, Μεγαλόπολεως, Τριπόλεως, Ναυπλίου.

ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

1000 χιλόμε. ἐπιπλοῦς 25%	Α' Θ. Δρ. 90	διαρκείας 6 μηνῶν
	Β' » » 75	
	Γ' » » 45	
2500 χιλόμε. ἐπιπλοῦς 30%	Α' Θ. Δρ. 210	διαρκείας 12 μηνῶν
	Β' » » 175	
	Γ' » » 105	

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἰσχύοντα μετὰ Πειραιῶς, Ναυπλίου, Μύλων, Κορίνθου, Κυλλήνης, Πύργου, Ὀλυμπίων.			
Α' θ. ἐτήσ. Δρ. 504	ἑξάμ. 294	τρίμ. 168	
Β' θ. » » 362	» 211	» 121	

ΤΕΪΑ ΚΥΑΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Εἶναι τὰ ἄριστα πάντων. Διὰ τοῦτο ὄπου εἰσῆχθησαν ἐπεβλήθησαν γενικῶς. Ἡ ουσκευὴ των εἰς πανετα καὶ κντία μὲ τὸ σῆμα τοῦ ΚΥΑΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ γίνεται ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ἀγγλικῶ Κράτους. Πωλοῦνται εἰς ὄλα τὰ ἐδαδιομοπωλεῖα.

* ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΗΜΑ *

Γεν. ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΚΟΛΛΑΣ

Ἐν Πειραιεῖ (Λεωφόρος Γεωργίου Α' 10*)

ΚΟΝΙΑΚ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΚΑΘΑΡΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΟΙΝΟΥ

ΛΥΓΙΖΟΥΝ ΑΛΛΑ

ΔΕΝ ΕΠΑΖΟΥΝ

ΕΚΑΛΩΝ

ΣΠΟΥΔΗ

Μ. ΜΠΡΟΥΝΙΝΓΚ